

STEPHENIE MEYER
A burok

Stephenie Meyer: The Host
Copyright © Stephenie Meyer 2008
Hungarian translation © Farkas Veronika, 2008
Cover art Copyright © Hachette Book Group

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephenie Meyer: The Host
Little, Brown and Company, Hachette Book Group
New York, 2008

Fordította: **Farkas Veronika**

ISBN: 978 963 986 827 4
Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuzskó Rajmund
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Szerkesztő: Rácz I. Péter
Olvasószerkesztő: H. Kovács Mária
Korrektor: Feketéné Pintér Anna
Magyar cím: Tauer Szandra
Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán
Készült: a Kaposvári Kft. Nyomdában, Kaposváron, 2008-ban
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Műfaj: fantasy

STEPHENIE MEYER
A burok

Prológus - Beillesztés

A Gyógyítót Mély Vizeken Átkelőnek hívták.

Lélek lévén, természetéből adódóan csak erényekkel rendelkezett; empátikus volt, türelmes, becsületes, bátor és nyíltszívű. Az aggodalom nem tartozott a Mély Vizeken Átkelő által rendszeresen megtapasztalt érzelmek közé.

A bosszúság még kevésbé. Ennek ellenére, mivel Mély Vizeken Átkelő emberi testben élt, a bosszúságot nem mindig állt módjában elkerülni.

Ahogy felzsongott a mütő túlsó végében a Gyógyító-tanoncok suttozása, Mély Vizeken Átkelő szája vékony, kemény vonallá keskenyedett. Ez a kifejezés szokatlanul hatott az arcán, amin sokkal gyakrabban honolt mosoly.

Állandó asszisztense, Darren észrevette a változást, és megveregette a vállát.

– Csak kíváncsiak, Átkelő – suttozta halkan.

– A beillesztések nem tartoznak a kimondottan érdekes vagy nehéz eljárások közé. Az ilyesmit szükség esetén bármelyik járkelő el tudná végezni. Semmi okuk nincs arra, hogy itt maradjanak megfigyelni. – Átkelő meglepődött saját, általában megnyugtató hangjának metsző élén.

– Még soha nem láttak kifejlett embert – emlékeztette Darren.

Átkelő felvonta az egyik szemöldökét. – Vakok tán egymás ábrázatára? Nincsen tükrük?

– Tudja, mire gondolok – valódi vadembert. Akiben még nincs lélek. Lázadót.

Átkelő rápillantott a lány öntudatlan testére, ami arccal lefelé feküdt a mütőasztalon. A sajnálat mély hulláma öntötte el szívét, ahogy visszaemlékezett, milyen állapotban hozták szegény összetört testét a Hajtók a Gyógyító létesítménybe. Micsoda fájdalmakat kellett elviselnie...

Természetesen most már kitűnő kondícióban volt – teljesen meggyógyult. Átkelő gondoskodott erről.

– Ugyanúgy néz ki, mint bármelyikünk – dűnnyögte oda Átkelő Darrennek. – Mindnyájunknak emberi arca van. És amikor felébred, már ő is egy lesz közülünk.

– Egyszerűen csak izgalmasnak találják, ennyi.

– Az a lélek, amit ma beillesztünk, több tiszteletet érdemel annál, hogy így tátsák mások a szájukat a test felett, amibe kerül. Már így is túl sok mindennel kell majd megbirkóznia az akklimatizálódás alatt. Nem igazságos ennek is kitenni. – És az *ennek* alatt nem a bámészkodást értette. Átkelő észrevette, hogy hangjába visszatér a metsző él.

Darren megint megveregette a vállát. – Minden rendben lesz. A Hajtónak csak némi információra van szüksége, és...

A *Hajtó* szónál Átkelő olyan pillantást vetett Darrenre, amit csak dühösként lehetne jellemezni. Darren megrökönyödött pislogott.

– Elnézést – kért rögtön bocsánatot Átkelő. – Nem akartam ennyire negatívan reagálni. Csak arról van szó, hogy félttem ezt a lelket.

A pillantása az asztal melletti állványon elhelyezett kriotartályra vándorolt. A lámpa unalmas, egyhangú vörös fénnel égett, jelezve, hogy a tartály foglalt, és hibernációs üzemmódban van.

– Ezt a lelket direkt erre a feladatra választották ki – nyugtatgatta Darren. – Különleges társunk ő – bátrabb, mint a legtöbben közülünk. Az életei magukért beszélnek. Meg vagyok győződve arról, hogy önként vállalkozna a dologra, ha meg tudnánk kérdezni.

– Ugyan, melyikünk ne vállalkozna önként, ha arra kérnék, hogy tegyen valami Jót? De valóban erről lenne szó? Valóban a Jót szolgálja, amire készülünk? Nem azt kérdőjelezem meg, hogy meg akarná-e tenni, hanem, hogy mennyit áll jogunkban bármely lélekre ráérőltetni.

A Gyógyító-tanoncok is a hibernált lélekről beszélgettek. Átkelő tisztán halotta az elsuttogott szavakat; a hangjuk egyre hangosabbá vált az izgalomtól.

– Hat bolygón élt.

– Én úgy tudom, volt az hét is.

– Én meg azt hallottam, soha nem élt kétszer ugyanolyan gazdafajban.

– Ez lehetséges?

– Szinte minden volt már. Virág, Medve, Pók...

– Hínár, Denevér...

– Még Sárkány is!

– Én ezt nem hiszem el – nem lehetett hét bolygó.

– Legalább hét volt. Az Origón kezdte.

– Tényleg? Az Origón?

– Csendet kérek! – szakította félbe őket Átkelő. – Aki nem tud éretten és csendesen viselkedni a megfigyelés közben, azt arra kell kénnem, hagyja el a helyiséget.

A hat tanonc megszegyenülve elnémult, és távolabb húzódtak egymástól.

– Kezdjük neki, Darren.

Minden elő volt készítve. A megfelelő gyógyszerek ott sorakoztak az emberlány mellett. Hosszú, fekete haját műtősapka alá tűrték, láthatóvá téve kecses nyakát. Lassan lélegzett ki és be a mélyaltatásban. Napbarnított bőrén szinte nyoma sem maradt a... balesetnek.

– Most indítsa el az olvasztási folyamatot, Darren, legyen szíves.

Az ősz hajú asszisztens már a kriotartály mellett várakozott, a kapcsológombon nyugtatva kezét. Kioldotta a biztonsági zárat, és eltekerte a gombot. A kis szürke henger tetején világító piros lámpa villogni kezdett. Egyre gyorsabban pislogott, ahogy teltek a másodpercek, és megváltozott a színe is.

Átkelő az eszméletlen testre koncentrált; kis, precíz mozdulatokkal átvágta a bőrt a koponyaualapnál, majd, mielőtt kitágította volna a nyílást, ráfújta a szert, ami megdermesztette a bő vérfolyamot. A szike finoman hatolt a nyakizmok mögé, vigyázva, nehogy megsértse azokat, és feltárta a gerincoszlop tetejénél elhelyezkedő sápadt csontokat.

- A lélek készen áll, Átkelő – tájékoztatta Darren.
- Én is. Hozza ide.

Átkelő megérezte Darren jelenlétét a könyökénél, és anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy asszisztense ott áll készen, kinyújtott kézzel várakozva; már sok éve együtt dolgoztak. Átkelő széthúzta a nyílást.

- Küldje haza – suttopta.

Darren keze beúszott a képbe, tenyerében az ébredező lélek ezüstös ragyogásával.

Átkelő soha nem tudott ránézni egy meztelen lélekre anélkül, hogy meg ne rendítette volna a szépsége.

A lélek jobban fénylött a műtő lámpáinak vakító ragyogásában, mint a tükörsima ezüstoneszköz a kezében. Eleven szalagként tekergett és fodrozódott, nyújtózkodott boldogan, hogy kiszabadult a kriortályból. Vékony, sörteszerű kinövései – több mint ezer – lágyan hullámoztak, mint a sápadtezüst angyalhaj. Bár az összes lélek szép volt, ezt a példányt Mély Vizeken Átkelő különösen bájosnak találta.

Ezzel nem volt egyedül. Hallotta Darren halk sóhaját és a tanoncok csodálattal telt mormogását.

Darren gyengéden beillesztette a kicsi, csillogó teremtményt az ember nyakán lévő nyílásba. A lélek akadálytalanul csusszant be a felkínált helyre, és szőtte bele magát az idegen testbe. Átkelő csodálta a szakértelmet, amivel elfoglalta új otthonát. A kinövéseinek egy része szorosan az idegközpontok köré csavart, a többi megnyúlt és mélyebbre hatolt, ahova a férfi már nem látott be, az agy alá és fölé, a látóidegek köré, a hallójáratokba. A lélek nagyon gyors volt, és nagyon határozott mozdulatokkal dolgozott. Csillogó testének hamarosan már csak egy kis szelete maradt látható.

– Szép munka – súgta oda neki Átkelő, noha tudta, hogy a lélek nem hallja. A fülek az emberlánynál voltak, ő pedig még mindig mélyen aludt.

A műtét befejezése már rutinjárásnak számított. A Gyógyító kitisztította és begyógyította a sebet, egy speciális oldatot alkalmazott, amittől behegedt a lélek mögött a vágás, majd felvitte a heglágyító port a nyakon maradt sebhelyre.

– Tökéletes, mint mindig – szólalt meg asszisztense, aki Átkelő által felfoghatatlan okokból soha nem változtatta meg emberi gazdateste, Darren nevét.

Átkelő felsóhajtott. – Nem vagyok büszke a mai munkámra.

- Csak a gyógyítói kötelességét teljesítette.

– Ez azon ritka alkalmak egyike, amikor a gyógyítás ártalmatlan.

Darren hozzálátott rendbe tenni a munkaterületet. Úgy tűnt, nem tudja, mit mondjon erre. Átkelő a hivatásának szavát követte. Ez elég volt Darrennek.

De Mély Vizeken Átkelőnek, aki valódi Gyógyító volt a szó legnemesebb értelmében, nem volt elég. Zaklatottan bámulta a békésen szunnyadó női testet, mert tisztában volt azzal, hogy ez a béke elillan, amint felébred a lány. A fiatal lány élete végének minden szörnyűsége arra az ártatlan lélekre sújt majd le, amit most helyezett bele.

Az emberi test fölé hajolt, és belesuttogott a fülébe, buzdón remélve, hogy a lélek most már hallja őt.

– Sok szerencsét, kis vándor, sok szerencsét. Bárcsak ne lenne rá szükséged.

1. Emlékek

Tudtam, hogy a véggel fog kezdődni, és hogy ezeknek a szemeknek a vég olyannak fog tűnni, mint a halál. Figyelmeztettek.

Nem *ezeknek* a szemeknek. Az *én szemeimnek*. Ez most már *én* vagyok.

A nyelv, amit használni kezdtem, furcsa volt, de logikus. Durva, szögletes, vak és lineáris. Reménytelenül leegyszerűsített azokhoz képest, amiket korábban használtam, ennek ellenére valahogy sikerült dallamossággal és kifejezőerővel felruházni magát. Időnként már-már szépséggel is. Most már az én nyelvem. Az anyanyelvem.

Fajtám legősibb ösztönével szilárdan odaerősítettem magam a test gondolatközpontjához, lerázhatatlanul beleföntam magam minden lélegzetvételébe és reakciójába, hogy megszűnjön önálló lénynek lenni. Most már én voltam.

Nem a *test*, hanem a *testem*.

Éreztem, ahogy elmúlik az altató hatása, és az eszmélet kezdi átvenni a helyét. Megerősítettem magam az első emlék fogadására, ami igazából az utolsó emlék lesz – az utolsó pillanatok, amiket ez a test átélt, a vég emlékei. Alaposan felkészítettek, gondosan figyelmeztettek arra, ami most történni fog. Ezek az emberi érzelmek erősebbek és elevenebbek lesznek, mint bármelyik másik olyan faj emlékei, amiben már voltam.

Megrohantak az emlékek. És, mint ahogy arra jó előre felhívták a figyelmem, ez nem olyan élmény volt, amire valaha is fel tudtak volna készíteni.

Éles színektől és csengő hangoktól izzottak. Hideg a bőrön, fájdalomtól, égő fájdalomtól görcsbe rándult végtagok. Szájában vad fémíz. És ez az új érzékszerv, az ötödik, amit még soha nem tapasztaltam, ami kivette a részecskéket a levegőből és furcsa üzenetökké, gyönyörre és vészjelzéssé változtatta őket az agyában – a szagok. Zavarba ejtőnek tűntek nekem, az ő emlékeinek viszont nem voltak azok. Az emlékei nem tudtak időt szakítani arra, hogy elidőzzenek a szagoknál. Az emlékei csak a félelelről szóltak.

A félelem fogta satuba, ösztökélte tompa, ügyetlen végtagjait előre, ugyanakkor a félelem bénította meg őket. Futni, menekülni – csak erre volt képes.

Kudarcot vallottam.

Az emlék, ami nem hozzám tartozott, olyan ijesztően erős és tiszta volt, hogy sikerült áthatolnia a védelmi rendszeremen – maga alá gyűrte tárgyilagos szuv-

erenítésomat, a tudatot, hogy ez csak egy emlék, nem pedig én vagyok. Beszippantott abba a pokolba, ami a lány életének utolsó percét jelentette. Én voltam ő, és futottunk.

Olyan sötét van. Nem látok. Nem látom a talajt. Nem látom a magam elé nyújtott kezemet. Vakon szaladok és próbálok meghallani az üldözőimet – de a szívem olyan hangosan dobog, hogy minden más hangot elnyom.

Olyan hideg van. Nem kéne, hogy számítson, de fáj. Úgy fázom.

Úgy érezte, hogy az orrában lévő levegő kellemetlenné vált. Rosszá. Bűdössé. A kényelmetlen élmény egy pillanatra kirántott az emlékeiből. De csak egy pillanatra, majd rögtön visszahúzott, és a szemem a borzalom könnyeivel telt meg.

Eltévedtem, eltévedtünk. Vége.

Már a sarkamban vannak, hangosak és közelednek. Olyan sok dobogó láb! Egyedül vagyok. Kudarcot vallottam.

*A Hajtók szólítanak. Rosszul leszek. A hangjuktól felkavarodik a gyomrom.
– Semmi baj, semmi baj – hazudja az egyik, hogy megnyugtasson, hogy lassítsak. A hangját eltorzítja a zihálása.*

– Óvatosan! – figyelmezteti egy másik.

– Nehogy kárt tegyél magadban – kéri a harmadik. Mély hang, telve aggodalommal.

Aggodalommal!

Forróság öntötte el az ereimet és a gyilkos gyűlölettől majdnem megfulladtam. Ilyet még soha nem éreztem egyik életemben sem. Az undor megint kirántott az emlékekből egy másodpercre. Magas, átható hang süketítette meg a fülem és lüktetett a fejemben. A hang a légutaimat karmolászta. Enyhe fájdalmat éreztem a torkomban.

Sikoltás, magyarázta a testem. Sikoltasz.

Megdermesztett a döbbenet és a hang hirtelen elhallgatott.

Ez már nem emlék.

A testem – a teste gondolkodik! Beszél hozzám!

De az emlék erősebbé vált abban a pillanatban, mint az elképedésem.

– Ne! – kiáltják. – Arra veszélyes!

A veszély mögöttem van! – kiáltom vissza a fejemben. De közben látom, mire gondolnak. Egy gyenge fénysugár, ki tudja, honnan, világítja meg a folyosó végét. Nem üres fal vagy zárt ajtó van ott, zsákutca, amitől félek, és amire számítok. Egy fekete lyuk tátong előttem.

A liftakna. Elhagyott, üres és halálraítélt, mint az egész épület. Egykor

búvóhely, immár kriptá.

A megkönnyebbülés hulláma fut végig rajtam, ahogy nekifutok. Van kiút. A túléléshez nincs, de a győzelemhez talán van.

Ne, ne, ne! – ez teljes mértékben az én gondolatom volt, miközben próbáltam kiszabadulni a lány rabságából, de együtt maradtunk. És egyenesen a halál felé sprinteltünk.

– Ne! – válnak kétségbeesettebbé a hangok.

Nevetni támad kedvem, amikor rájövök, hogy elég gyors vagyok. Elképzelem, hogyan szorul üresen ökölbe a markuk a hátam mögött pár centire. De pont olyan gyors vagyok, amilyennek lennem kell. Még csak meg se torpanok az emelet végén. A körém gyúlt ürességet már csak lépés közben veszem észre.

Elnyel az úr. A lábam hasztalan kalimpál. A kezem a levegőbe markol, végigkaszál rajta, szulárd kapaszkodót keresve. A hideg tornádóként süvít el mellettem.

Előbb hallom meg a puffanást, mint ahogy megérezném... megszűnik a szél...

Majd mindent elönt a fájdalom... minden fájdalomná válik.

Legyen már vége.

Nem volt elég mély, suttogom magamnak a fájdalomon keresztül.

Mikor lesz vége a fájdalomnak? Mikor?

A feketeség elnyelte az agóniát, én pedig elgyengültem a hálától, hogy az emlékek sora elérkezett ehhez a legvégső konklúzióhoz. A feketeség mindent elnyelt, és én szabaddá váltam. Vettem egy mély levegőt, hogy visszanyerjem az önuralmam, ez a test így szokta. Az *én testem*.

De ekkor újból rám törtek a színek, megrohantak és elborítottak az emlékek.

Ne! – tiltakoztam, rettegve a hidegtől, a fájdalomtól és magától a rettegéstől.

De ez nem ugyanaz az emlék volt. Ez emlék volt az emlékekben – egy haldokló emlékeiben –, mégis, valahogy erősebbnek tűnt, mint az előzőek.

A feketeség mindent elnyelt, egyet kivéve: egy arcot.

Az arc éppen olyan idegen volt számomra, ahogy a legutóbbi gazdatestem arctalan kígyócsápjai lennének idegenek ennek a testnek, amivé váltam. Láttam már ilyen típusú arcot azokon a képeken, amelyekkel a felkészülésem közben találkoztam. Nem volt könnyű megkülönböztetni őket egymástól, észrevenni azokat az apró eltéréseket a színekben és formákban, amelyekből egyedivé váltak hordozóik. Annyira egyforma volt mind. Orruk a gömb közepén, felettük a szemük, alattuk a szájuk, kétoldalt a fülek. Az érzékszervek teljes gyűjteménye – a tapintást leszámítva – egy helyre sűrítve. Bőr a csontokon, haj a csúcson, és fura szőrös vonalak a szemek felett. Némelyiken lejjebb is van szőr, az állkapcsukon; ezek mind hímek. A színük a barna spektrumban mozog,

a halvány tejfehértől egyenesen az éjsötét feketéig. Ezt leszámítva, hogyan lehetne megkülönböztetni őket egymástól?

Ezt az arcot millió közül is felismerném.

Ez az arc kemény volt és szögletes, csontjai élesen kirajzolódtak a bőre alatt. Színét tekintve halvány aranybarna. A haja csak pár árnyalattal volt sötétebb a bőrénél, kivéve, ahol világosabb, lenszínű tincsek csikozták, és csak a feje tetején nőtt, meg a szeme felett, azokban a furcsa csíkokban. A fehér szemgolyók kerek íriszei sötétebbek voltak, mint a haja, de éppen úgy szikráztak a fénytől. Vékony kis vonalak helyezkedtek el a szeme körül, amelyek – mint a lány emlékeiből megtudtam – a mosolygástól és a napfénybe hunyorgástól keletkeztek.

A leghalványabb fogalmam sem volt arról, mit és miért tartanak szépnek ezek az idegenek, azzal mégis tisztában voltam, hogy ez az arc gyönyörű. Nem tudtam levenni róla a szemem. Amint erre ráébredtem, eltűnt.

Az enyém, szólalt meg az idegen gondolat, aminek nem lett volna szabad léteznie.

Ismét megmerevedtem döbbenetemben. Rajtam kívül senkinek nincs itt keresnivalója. Ennek ellenére megjelent ez a gondolat, erőteljesen és éberem!

Lehetetlen. Hogy lehet még mindig itt? Ez már én vagyok.

Az enyém, tromfoltam le ellentmondást nem tűrően, és a szó megtelt a nekem kijáró hatalommal és fensőbbiséggel. *Minden az enyém.*

Akkor meg miért is válaszolatok neki? – merült fel bennem a kérdés, mielőtt a hangok félbeszakították volna a gondolataimat.

2. Hallomás

A hangok csendesek voltak és közlől jöttek, és bár én csak most hallottam meg őket, nyilvánvalóan egy párbeszéd kellős közepéből származtak.

– Attól tartok, hogy ez már túl sok neki – jelentette ki az egyik. Halk hang volt, de mély, hímnemű. – Túl sok lenne bárkinek. Ilyen durvaságot! – Hanghordozásából kihallatszott a visszatetszés.

– Csak egyszer sikoltott – emlékeztette egy magasabb, éles, női hang némiképp diadalmasan, mintha nyeresre állna egy vitában.

– Tudom – ismerte el a férfi. – Nagyon erős. Másoknak sokkal nagyobb traumát okoznak sokkal kisebb dolgok is.

– Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baja, higgyen nekem.

– Azt hiszem, hivatást tévesztett. – A férfi hangja nem volt mentes némi éltől. *Szarkazmus*, jött az információ a nyelvbankomból. – Talán magának is Gyógyítóknak kellett volna mennie, mint nekem.

A nő olyan hangot hallatott, ami meglepődöttnek tűnt. Nevetett. – Hát azt kétfel. Mi, Hajtók másfajta diagnózisokat részesítünk előnyben.

A testem ismerte ezt a szót, ezt a kategóriát, hogy *Hajtó*. Végigfutott tőle a hátamon a rettegés hidege. Maradványreakció. *Nekem* természetesen semmi okom nem volt arra, hogy féljek a Hajtóktól.

– Időnként elgondolkodom azon, hogy a maga szakmájában valóban mindenki immúnis-e az emberiség nevű kórra – tűnődött hangosan a férfi, még mindig bosszúságtól keserű hangon. – Az erőszak a maguk által választott élet része. Megmarad-e vajon elegendő a gazdatestük eredeti temperamentumából ahhoz, hogy élvezetüket leljék a szörnyűségekben?

Meglepett ez a vád, ebben a hangnemben. Ez a párbeszéd majdnem olyan volt, mint... mint egy vita. Valami, amit a gazdatestem jól ismert, én viszont soha nem tapasztaltam.

A nő védekezővé vált. – Az erőszakot nem mi választottuk. Élünk vele, ha muszáj. És maguknak, többieknek nagy szerencsájuk, hogy páran közülünk elég erősek a kellemetlenségek vállalásához. A mi munkánk nélkül darabokra hullana a békéjük.

– Valaha talán így is volt. A maguk szakmája, úgy hiszem, nemsokára idejétmúlttá válik.

– Ennek az állításnak a cáfolata ott fekszik az ágyon.

– Egy fiatal emberlány, magányosan és fegyvertelenül! Ez valóban hatalmas fenyegetés a békénkre nézve.

A nő fújt egy nagyot. Sóhajtott. – De honnan jöhetett? Hogy került ide, Chicago közepébe, egy régóta civilizált városba, több száz kilométerre minden lázadói tevékenység nyomától? Sikerült volna egyedül idejönnie?

Láthatóan anélkül sorolta a kérdéseket, hogy választ várt volna rájuk, mintha már sokszor elismételte volna őket.

– Ez a maga problémája, nem az enyém – válaszolta a férfi. – Az én dolgom az, hogy segítsek ennek a léleknek beilleszkedni az új gazdatestébe minden felesleges fájdalom vagy trauma nélkül. Maga pedig azért van itt, hogy akadályozza a munkámat.

Még mindig lassan ébredezve, szokva az érzékeknek ezt az új világát, csak most értettem meg, hogy én vagyok a párbeszéd tárgya. Az én lelkemről beszélnek. Egy ismerős szó új jelentéssel. Minden bolygón más volt a nevünk. *Lélek*. Ezt meglehetősen jó leírásnak találtam. Láthatatlan erő, ami a testet irányítja.

– A kérdéseimre adott válaszok éppen olyan fontosak, mint a maga kötelességei a test felé.

– Ezzel vitatkoznék.

Valami mozgást hallottam, és hirtelen suttogóvá változott a nő hangja. – Mikor válik kommunikációképesé? Az alátatás hatásának mostanában kellene elmúlnia.

– Amikor készen áll rá. Hagyja békén – megérdemli, hogy úgy kezelhesse ezt a helyzetet, ahogy neki a legkényelmesebb. Képzeld el az ébredésével járó sokkot – hogy egy lázadó testében találja magát, akit halálra sebeztek menekülés közben! Senkinek nem lenne szabad ilyen traumát átélnie békeidőben! – A hangja egyre erősödött a felfokozott érzelmektől.

– Ő elég erős hozzá – próbált megnyugtató hangot megütni a nő. – Láttá, milyen ügyesen elbírt az első emlékekkel, a legrosszabbakkal. Bármire is számított, sikerült megbirkóznia vele.

– De miért kell neki megbirkóznia bármivel is? – dühnyögte a férfi, noha nem úgy tűnt, mintha választ várt volna.

A nő ennek ellenére felelt a kérdésre. – Ha meg szeretnénk kapni a válaszokat, amelyekre szükségünk van...

– Maga szerint van rá *szükségünk*. Szerintem az *akarják* jobb kifejezés.

– Akkor valakinek vállalnia kell az ezzel járó kellemetlenségeket – folytatta a nő, mintha meg se hallotta volna a közbeszólást. – És azt hiszem, abból kiindulva, amit tudok róla, bizton állíthatom, hogy vállalná a kihívást, ha meg tudnánk kérdezni. Minek hívja őt?

A férfi egy ideig nem válaszolt. A nő kivárt.

– Vándornak – felelte végül vonakodva.

– Illik hozzá – értett egyet a nő. – Nem áll rendelkezésemre hivatalos statisztika, de mindenképpen ritka, ha nem egyedülálló, hogy valaki ilyen messze elcsatangoljon. Igen, a *Vándor* jó lesz neki, amíg új nevet nem választ magának.

A férfi nem szólt semmit.

– Természetesen elképzelhető, hogy a gazdatest nevét veszi fel... Nem tudtuk ujjlenyomat vagy retina alapján beazonosítani. Fogalmam sincs, mi lehetett a neve.

– Nem fogja felvenni az ember nevét – morogta a férfi.

A nő békülékeny hangnemben válaszolt. – Mindenki a maga módján keresi a helyét.

– Hála a maguk Hajtó-módszereinek, Vándorunk nehezebben fogja megtalálni, mint a legtöbben.

Éles zaj hallatszott – kopogó léptek a kemény padlón. Amikor ismét megszólalt, a nő hangja a férfihoz képest a szoba túoldaláról csattant fel.

– Magát nagyon rosszkedvűvé tette volna a szakmánk hőskora – mondta.

– Talán magát meg a béke teszi rosszkedvűvé.

A nő nevetett, de a hangja hamisan csengett – nem szórakozott különösebben jól. Úgy tűnt, elmém nagyon gyakorlottan szűri ki a tónusok és hangsúlyok valódi jelentését.

– Magának csak ködös fogalmai vannak arról, miről szól az én hivatásom. A hosszú órákról, amelyeket iratok és térképek fölé görnyedve töltünk. A leginkább irodai jellegű munkáról. Korántsem olyan sok durvaságból és konfliktusból áll, mint ahogy azt maga láthatóan hiszi.

– Három nappal ezelőtt maguk gyilkos fegyverekkel üldözték ezt a testet.

– Ez a kivételeket erősíti, nem a szabályt, higgye el nekem. Ne feledje, hogy a fegyvereket, amelyek akkora undort váltanak ki magából, mindig a mi népünk ellen fordítják, amikor mi, Hajtók nem vagyunk elég szemfülesek. Az emberek boldogan gyilkolnak le minket, ha alkalmuk nyílik rá. Azok, akiknek az életét megváltoztatta ez az ellenséges hozzáállás, hőskökként tekintenek ránk.

– Ezt úgy mondja, mintha dúlna a háború.

– Az emberi faj maradéka számára dül is.

Ezek a szavak keményen csattantak a fülemben. A testem reagált rájuk; éreztem, ahogy felgyorsul a lélegzetvételem és hallottam, hogy a szívem hangosabban dobog, mint általában. Az ágy mellett, amin feküdtem, egy gép tompa, szaggatott sípolással jelezte az életfunkcióim felerősödését. A Gyógyító és a Hajtó viszont túlságosan elmerültek a vitában ahhoz, hogy észrevegyék.

– De olyan háború, amiről még nekik is észre kellett venniük, hogy rég elvesztették. Mekkora túlerőben is vagyunk? Millióan az egyhez? Feltételezem, maga tudja a pontos értéket.

– Becsléseink szerint ennél sokkal jobban állunk – ismerte be a nő duzzogva.

Úgy tűnt, a Gyógyítónak nem sürgős megtörnie a csendet ennek az információnak az elhangzása után. Egy ideig senki nem szólt semmit.

Kihasználtam az időt, és értékeltem a helyzetemet. Sok mindent megtudtam.

Egy Gyógyító létesítményben voltam, és egy különösen traumatikus

beillesztésből lábadoztam éppen. Biztosra vettem, hogy a gazdatestemet teljesen meggyógyították, mielőtt átadták volna nekem. Ha maradandó sérülése lett volna, kidobják.

Elgondolkoztam a Gyógyító és a Hajtó véleménykülönbségén. Az idejövetelem előtt kapott információk alapján a Gyógyítónak volt igaza. Az emberiség maréknyi csoportosulásaival lefolytatott fegyveres összecsapások szinte teljesen megszűntek. A Föld nevű bolygó éppen olyan békés és nyugodt volt, amilyenek az űrből látszott, ahonnan nézve hívogatóan keringett zöld és kék színeivel, és a maga ártalmatlan fehér párapamacsaival. A lélek természetéhez hasonlóan a béke egyetemessé vált mostanra.

A Gyógyító és a Hajtó szócsatája egyáltalán nem volt jellemző. Furcsán agresszívnek tűnt a mi fajtánktól. Ezen elgondolkoztam. Lehetséges volna, hogy igazak azok az elsuttogott pletykák, amelyek árhullámként fodrozódtak annak a másíknak a gondolatai alatt, aki... aki...

Zavarba jöttem, ahogy megpróbáltam visszaemlékezni a legutóbbi gazdatestem fájának nevére. Volt nevünk, ezt biztosan tudtam. De most, hogy már elhagytam a gazdatestet, nem jutott eszembe a szó. Ennél sokkal egyszerűbb nyelvet használtunk, a gondolat néma nyelvét, ami egyetlen hatalmas elmévé kapcsolts össze minket. Ez szükséges luxus, ha az ember gyökerei nem képesek elszakadni a nedves, fekete földtől.

Megpróbálhatnám leírni azt a fajt az új, emberi nyelvemen. Egy hatalmas óceán fenekén éltünk, ami az egész világunkat beborította – annak a világnak is volt neve, de azt is elfelejtettem. Mindannyiunknak száz karja volt, és minden karon ezer szeme, úgyhogy összekapcsolt elmeként, nem létezett olyasmi a nagy vizekben, amit ne láttunk volna. Hangra nem volt szükség, úgyhogy nem hallottunk. Éreztük a víz ízét, és a látásunkkal együtt ebből mindent megtudtunk, amire kíváncsiak voltunk. Megkóstoltuk a napokat is, amelyek oly messze sugároztak a víz felett, és az ízüket a túlélésünkhöz szükséges táplálékká változtattuk.

Körül tudtam írni magunkat, de nevet nem találtam nekünk. Sőhajtottam az elveszett tudást sajnálva, majd abbahagytam a céltalan merengést, és visszatereltem gondolataim fonalát az imént hallottakhoz.

A lelkek lényükből fakadóan csak igazat szólnak. A Hajtóknak természetesen meg kell felelniük hivatásuk követelményeinek, de lelkeknek egymás között soha nem volt okuk hazudni. A legutóbbi népem gondolatnyelve még lehetetlenebbé tette volna a hazugságot, ha egyáltalán szándékunkban állt volna. Viszont, röghöz kötött állapotunkban történeteket meséltünk magunknak unaloműzés végett. A mesemondás képességét tartottuk a legtöbbre a tehetségek közül, mivel ebből mindannyian profitáltunk.

A tények néha olyan kibogozhatatlanul keveredtek össze a fantázia termékeivel, hogy – noha hazugság nem hangzott el – nehéz volt észben tartani,

hogy mi a szigorúan vett igazság.

Amikor az új bolygóról gondolkoztunk – a Földről, amely oly száraz, oly változatos és oly durva, destruktív népek lakják, amelyeneket alig tudunk elképzelni –, a szörnyülködésünket néha túlszárnyalta a lelkesedésünk. Az izgalmas új témát gyorsan körülfonták a mesék. A háborúkat – háborúk! A mi fajtánk, amint harcol! – eleinte tényszerűen mondták el, majd kiszínezték, és regényessé változtatták. Amikor a történetek nem csengtek egybe az általam hallott hivatalos tudósításokkal, természetesen a tiszta forrásnak hittem.

De azt suttogták: vannak olyan erős emberi gazdatestek, amelyeket a lélek kénytelen volt elhagyni. Olyan gazdatestek, amelyek elméjét nem lehetett teljesen leigázni. Lelkek, amelyek felett átvette az uralmat a test személyisége, ahelyett, hogy fordítva történt volna. Történetek. Vad szóbeszéd. Őrülség.

De mintha a Gyógyító is valami ilyesmire célozgatott volna...

Kivertem a fejemből ezt a gondolatot. Sokkal valószínűbb magyarázatnak tűnt az az ellenszenv, amit fajtánk nagy része a Hajtók hivatása iránt táplált. Ki akarhat összetűzésekkel és üldözésekkel teli életet választani? Ki találja vonzónak a feladatot, hogy vonakodó gazdatesteket kutasson fel és ejtsen rab-ságba? Kinek van gyomra ahhoz, hogy kitegye magát az emberi faj durvaságának, az emberekének, akik oly könnyedén, annyira félvállról gyilkolnak? Itt, ezen a bolygón a Hajtók már-már... milíciát hoztak létre – a kifejezést az új agyam szállította. A legtöbben szentül hisznek abban, hogy csak a legcivilizálatlanabb, a legfejletlenebb lelkeket, a fajtánk alját csábíthatja a Hajtók ösvénye.

Ezzel együtt, a Földön a Hajtók új társadalmi helyzetre tettek szert. Még soha nem sült el ilyen balul egyetlen megszállás sem. Azelőtt soha nem változott vad, véres csatává egy sem. Soha nem kellett még ennyi lélek életét feláldozni. A Hajtók erős pajzsként védtek bennünket, és ennek a világnak a lelkei háromszorosan is adósaik: egyszer a biztonságért, amit kiharítottak számukra ebből a zűrzavarból, egyszer a végső halál kockázatáért, aminek nap mint nap önként kiteszik magukat, és egyszer az új testekért, amelyekkel folyamatosan ellátják a többieket.

Most, hogy a veszély már a múlté, úgy tűnik, a hála kezd köddé válni. És, legalábbis ami ezt a Hajtót illeti, ezt a változást láthatóan nem veszik könnyedén.

Könnyű volt kitalálni, mit akar majd kérdezni tőlem. Bár a Gyógyító megpróbált időt nyerni számomra, hogy hozzászokhassak az új testemhez, tudtam, mindent megteszek majd, hogy segítségére lehessenek a Hajtónak. Minden lélek velejéig lelkiismeretes tagja a társadalomnak.

Úgyhogy vettem egy mély levegőt, és rákészültem a dologra. A monitor nyugtázta a mozdulatot. Tisztában voltam vele, hogy csak az időt szeretném még egy picit húzni. Nem kellemes beismerni, de féltém. Ahhoz, hogy megszerezzen az információkat, amikre a Hajtónak szüksége van, bele kell merülnöm a vad emlékekbe, amik üvöltésre készítettek. Sőt, a hangtól is féltém, ami olyan

hangosan szólt a fejemben. De most néma maradt, ahogy illett neki. Biztos csak egy emlék volt az is.

Nem kellene félnem. Végül is, most már Vándornak hívnak. És megszol-
gáltam ezt a nevet.

Egy újabb mély sóhajjal elmerültem a rémítő emlékekbe, összeszorított fo-
gakkal fejest ugrottam közéjük.

Könnyedén a végükhöz tudtam tekerni – már nem vették át felettem az
uralmat. Felgyorsítva szaladtam végig a sötétben ismét, össze-összereztem,
és próbáltam nem érezni. Hamar vége lett.

Amint átléptem ezt a határvonalat, már nem esett nehezemre kevésbé
fenyegető dolgok és helyek között cikázni, hogy lefölözsem a keresett infor-
mációkat. Láttam, hogyan jött a lány ebbe a hideg városba egy lopott autóval,
amit éjszaka vezetett, és amit a jellegtelen külseje miatt választott. Sötétben sétált
végig Chicago utcáin, reszketve a kabátja alatt.

Ő is a saját hajtóvadászátát végezte. Éltek itt hozzá hasonlók, legalábbis ebben
reménykedett. Különösen egyvalaki. Egy barát... nem, családtag. Nem a
nővére... hanem az unokatestvére.

A szavak egyre lassabban jöttek, és először nem értettem, miért. Elfelejtődött
volna mindez? Elveszett a majdnem-halál traumájában? Vagy még mindig ne-
hezen forog az agyam az altatás után? Küszködtem, hogy tiszták maradjanak a
gondolataim. Ilyesmit eddig nem tapasztaltam. Még mindig a gyógyszerek
hatása alatt állna a testem? Elég ébernek éreztem magam, de az agyam sikerte-
lenül kereste azokat a válaszokat, amiket akartam.

Megpróbáltam más irányból elindítani a kutatást, hátha úgy tisztább reak-
ciókat kapok. Mit is akart? Meg akarta találni... Sharont – halásztam ki a nevet
–, hogy aztán...

Falba ütköztem.

Űr tátongott előttem, a nagy semmi. Megpróbáltam megkerülni, de nem
láttam a szakadék peremét. Olyan volt, mintha az általam keresett informá-
ciókat kiradírozták volna.

Mintha károsodott volna ez az agy.

Harag öntött el, forró és vad düh. A váratlan reakció felett érzett
meglepetésemben levegő után kapkodtam. Hallottam már az emberi testek
érzelmi kiegyensúlyozatlanságáról, de ez több volt, mint amit el tudtam volna
képzelné. Nyolc teljes életem alatt még soha nem kerekedett felül rajtam ilyen
erővel egyetlen érzésem sem.

Éreztem, ahogy a vér lüktet a nyakamban, dobol a fülem mögött. A kezem
ökölbe szorult.

A mellettem álló gépek közvetítették a felgyorsult szívverésemet. A szobában
tartózkodó társaim azonnal reagáltak: a Hajtó cipőjének éles kopogása
közlekedett felém, amibe egy puhább csoszogás – minden bizonnyal a Gyógyító

léptei – keveredett.

– Üdvözlünk a Földön, Vándor – köszöntött a női hang.

3. Ellenállás

– Még nem fogja felismerni ezt a nevet – dűnnyögte a Gyógyító.

Egy újabb inger vonta magára a figyelmemet. Valami kellemes történt, megváltozott a levegő, ahogy a Hajtó mellém lépett. Egy illat, tudatosult bennem. Valami új ebben a steril, szagtalan szobában. Parfüm, tájékoztatott az új agyam. Virágillatú, buja...

– Hall engem? – szakította félbe a Hajtó az analízist. – Magánál van?

– Csak nyugodtan – biztatott a Gyógyító kedvesebb hangon, mint amit eddig használt.

Nem nyitottam ki a szemem. Nem akartam, hogy bármi is elterelje a figyelmemet. A tudatom rendelkezésemre bocsátotta a szavakat, amelyekre szükségem volt, és a hangsúlyt, ami tolmácsolta mindazt, amihez nagyon sok szó kellett volna.

– Sérült gazdatestbe lettem beillesztve azért, hogy kinyerjem azt az információt, amire magának szüksége van, Hajtó?

Hallottam, ahogy valaki felhördül – a hangban meglepetés keveredett felháborodással –, majd valami meleg ért a bőrömhöz, és borította be a kezemet.

– Természetesen nem, Vándor – nyugtatott meg a férfi. – Vannak dolgok, amelyekre még egy Hajtó sem lenne képes.

A Hajtó megint felhördült. Felszisszent, helyesbített az elmém.

– Akkor miért nem működik ez az elme hibátlanul?

Csend.

– A leletei tökéletesek voltak – válaszolta a Hajtó. Szavaiból nem megnyugtatás, hanem vitakedv csendült ki. Valóban össze akarna veszni velem ezen? – A test teljesen felgyógyult.

– Egy öngyilkossági kísérletből, ami hajszál híján sikeres lett. – A hanghordozásom merev volt, és még mindig dühös. Nem szoktam hozzá, hogy dühös legyek. Nehéz volt elfojtanom.

– Mindent tökéletes rendben találtunk...

A Gyógyító közbevágott. – Mi hiányzik? – kérdezte. – A beszédközpontja nyilvánvalóan ép.

– Emlékek. Azt próbáltam kideríteni, amit a Hajtó akar.

Bár senki nem szólt semmit, valami megváltozott. A hangulat, ami az általam megfogalmazott vád hatására feszültebb lett, most lecsillapodott. Eltöprengtem rajta, vajon honnan tudom ezt. Az a furcsa érzésem támadt, hogy talán több információhoz jutok, mint amit az öt érzékszervem lehetővé tenne – majdnem

olyan volt, mintha még egy érzékszervem lenne, valahol a határterületeken, nem egészen a tudatos uralmam alatt. Intuíció? Valami ahhoz nagyon hasonló. Nem mintha bárkinek is többre lenne szüksége öt érzékszervnél.

A Hajtó megköszöri a torkát, de a Gyógyító bizonyult gyorsabbnak a válasszal.

– Ó – sóhajtotta. – Ne izgassa fel magát némi kis részleges memória... zavar miatt. Az ilyesmi... hát, nem azt mondom, hogy elvárható, de egyáltalán nem meglepő, tekintettel a körülményekre.

– Nem értem, mit akar ezzel mondani.

– Ez a gazdatest az emberi faj ellenállói közé tartozott. – A Hajtó hangjába némi kis izgalom vibrált. – Azokat az embereket, akik beillesztés előtt tudják, mi vár rájuk, nehezebb az irányításunk alá vonni. Ez a példány még mindig ellenáll.

Egy pillanatra csend támadt; várták, hogyan reagálok.

Ellenáll? A gazdatest zárja el a hozzáférést előlem? A haragom tüze ismét meghökkentett.

– Megfelelően vagyok beilleszkedve? – kérdeztem rá a biztonság kedvéért, kicsit torz hangon, mivel a fogaimon át szűrtem a szavakat.

– Igen – válaszolta a Gyógyító. – Mind a nyolcszázhuszonhét pont tökéletesen illeszkedik az optimális pozíciókban.

Ez a tudat többet felhasznált a rendelkezésemre álló eszközökből, mint azelőtt bármelyik, csak száznyolcvanegy szabad nyúlványom maradt. Talán a csatlakozások nagy száma miatt ilyen elevenek az érzelmeim.

Úgy döntöttem, kinyitom a szemem. Szükségét éreztem annak, hogy ellenőrizsem a Gyógyító állításait, és meggyőződjek arról, hogy a többi részem is működik.

Fény. Ragyogó, kínzó. Visszacsuktam a szemem. Az utolsó fény, amit láttam, oly sok kilométernyi vízen keresztül szűrődött át. De ezek a szemek már világosabbat is láttak, és meg tudtak birkózni azzal is. Ezúttal óvatosabban nyitottam ki őket, ügyelve arra, hogy a szempillám árnyékolja a rést.

– Szeretné, hogy lekapcsoljam a világítást?

– Nem, Gyógyító. Hozzá fog szokni a szemem.

– Nagyon jó – válaszolta, és értettem, hogy a dicséret az egyes szám, első személyben lévő birtokos jel használatának szól.

Mindketten csendben várahoztak, miközben lassan tágabbra nyitottam a szemem.

A tudatom egy orvosi létesítmény átlagos helyiségét ismerte fel. Egy kórházét. A plafon csempéi fehérek voltak, sötétebb pettyekkel, és azonos méretű, szögletes lámpák váltakoztak velük szabályos intervallumokban. Halványzöld falak – megnyugtató árnyalat, ugyanakkor a betegség színe is. Első blikkre nem tűnt a legjobb választásnak.

Az előttem álló személyek sokkal érdekesebbek voltak, mint a helyiség. Az *orvos* szó hangzott fel a tudatomban, amint a Gyógyítóra vetettem a pillantásom. Bő szabású, kékeszöld öltözetet viselt, ami szabadon hagyta a karját. Műtőruhát. Neki volt szőrzet az arcán, furcsa színben játszott, amit az emlékeim vörösnek neveztek.

Vörös! Három világ óta nem láttam ezt a színt, vagy bármi hasonlót. Még ez az aranyló gyömbérrányalat is nosztalgiával töltött el.

A férfi arca átlagos emberi arcnak tűnt számomra, de az emlékeim a *jólelkű* jelzőt használták rá.

Most a Hajtó vonta magára a figyelmemet egy türelmetlen sóhajjal.

Ő nagyon alacsony volt. Ha nem mozdult volna meg, több időbe telt volna, amíg észreveszem a Gyógyító mellett. Sötét alakja még a ragyogóan világos szobában sem volt túl feltűnő. Tetőtől talpig feketét viselt – egy visszafogott kosztümöt selyem garbóval. A haja is fekete volt. Álláig ért, és a füle mögé tűrte. A bőre sötétebb tónusú volt, mint a Gyógyítóé.

Az arckifejezésének apró változásai olyan kismértékűek voltak, hogy nagyon nehezen olvastam bennük. De az emlékezetem meg tudta nevezni, milyen érzelmeket tükröz az arca. Az enyhén düledt szemek felett összevont szemöldök látványát ismerősnek találtam. Nem neveztem volna haragnak. Inkább koncentrációnak. Bosszúságnak.

– Milyen gyakran történik ez meg? – kérdeztem, visszapillantva a Gyógyítóra.

– Nem túl gyakran – ismerte be a férfi. – Mostanában már nagyon kevés felnőtt gazdatesttel van dolgunk. A fejletlenebb gazdatestek sokkal rugalmasabbak. De maga egyértelműen jelezte, hogy szeretné felnőttként kezdeni...

– Igen.

– A legtöbben éppen ellenkezőleg vannak ezzel. Az emberi lények élettartama sokkal rövidebb, mint amihez maga hozzászokott.

– Tisztában vagyok a tényekkel, Gyógyító. Volt már tapasztalata ilyen... ellenállással korábban?

– Személyesen csak egyszer.

– Mesélje el nekem azt az esetet. – Elhallgattam. – Kérem – tettem hozzá, érezve, hogy felszólításom hagyott némi kívánnivalót maga után az udvariasság terén.

A Gyógyító felsőhajtott.

A Hajtó ujjával dobolni kezdett a felkarján. A türelmetlenség jele. Nem állt szándékában várni arra, amit minél előbb akart.

– Négy évvel ezelőtt történt. A szobán forgó lélek felnőtt, hímnemű gazdatestet kért magának. Az első megfelelő jelölt egy olyan ember volt, aki a megszállás első éve óta egy ellenálló sejtben élt. Az illető... tudta, mi történik vele, ha elkapják.

– Pont, mint az én gazdatestem.

– Ööö, igen. – A Gyógyító megköszörülte a torkát. – A szóban forgó léleknek ez csak a második élete volt. A Vakok Világából jött.

– A Vakok Világából? – kérdeztem vissza, fejemet ösztönösen oldalra billentve.

– Ó, ne haragudjon, maga nem ismeri az itt használt beceneveket. De maga is élt már ott, nem? – Egy eszközt vett elő a zsebéből, egy számítógépet, és gyorsan lefuttatott egy keresést. – Igen, az volt a hetedik bolygója. A nyolcvanegyedik szektorban.

– A *Vakok* Világa? – ismételtem meg a kérdést, immár szemrehányó hangon.

– Igen, izé, szóval, azok egy része, akik már éltek ott, szívesebben hívják Éneklő Világnak.

Lassan biccentettem egyet. Ez már jobban tetszett.

– És azok egy része, akik még soha nem éltek ott, a Denevérek Bolygójának nevezik – dűnnyögte a Hajtó.

Rápillantottam, és éreztem, ahogy összeszűkül a szemem, miközben elmémben a felszínre emelkedett a Hajtó által említett, ronda, repülő rágcsálóhoz tartozó kép.

– Feltételezem, maga például soha nem élt ott, Hajtó – jegyezte meg a Gyógyító könnyed hangon. – Ezt a lelket először „Száguldó Dallam”-nak neveztük – ez volt a... az éneklő világbeli nevének hevenyészett fordítása. De nem sokkal később úgy döntött, az emberi gazdateste nevét, a Kevint választja. Bár a hivatását tekintve Zenei Előadóművésznek ígérkezett, az előlétele miatt szívesebben gyakorolta a gazdateste szakmáját, a gépészetet. Ezek a jelek némileg aggasztották a kijelölt Gondviselőjét, és idővel rá is ébredt, hogy a gazdatest rendszeresen átveszi az uralmat Kevin teste felett.

– Átveszi az uralmat? – nyílt tágra a szemem. – A lélek tudtán kívül? A gazdatest visszavette a testet?

– Sajnos, igen. Kevin nem volt elég erős ahhoz, hogy szublimálja a gazdatestet.

Nem volt elég erős.

Vajon engem is gyengének tartanának? Vajon gyenge *vagyok*, amiért nem tudom ezt a tudatot rákényszeríteni a kérdésem megválaszolására? Sőt annál is gyengébb, mivel a gondolatai még mindig ott élnek a fejemben, ahol csak emlékeknek szabadna lenniük? Mindig úgy hittem, hogy erős vagyok. A gyengéség gondolatára megrándult az arcom. Elszégyelltem magam tőle.

A Gyógyító folytatta. – Bizonyos események bekövetkezte miatt úgy döntöttek...

– Milyen események?

A Gyógyító lesütötte a szemét anélkül, hogy válaszolt volna.

– *Milyen események?* – követeltem választ. – Úgy hiszem, jogom van tudni.

A Gyógyító sóhajtott. – Így van. Kevin... fizikailag megtámadott egy Gyó-

gyítót, mialatt... nem volt önmaga. – Elfintorodott. – Ököllet leütötte a Gyógyítót, majd elvett tőle egy szikét. Amikor rátaláltunk, eszméletlen volt. A gazdatest megpróbálta kivágni a lelket a testéből.

Beletelt pár pillanatba, amíg meg tudtam szólalni. És a hangom még akkor is leheletvékony volt. – Mi történt velük?

– A gazdatest szerencsére nem tudott elég hosszú ideig eszméleténél maradni ahhoz, hogy komolyabb kárt okozzon. Kevint áthelyeztük, ezúttal egy növendék testbe. A bajkeverő gazdatest rossz állapotba került, ezért úgy döntöttek, nincs értelme megmenteni.

– Kevin most emberi kor szerint hétéves, és teljesen normális... azt leszámítva, hogy megtartotta a Kevin nevet. A Gondviselői külön hangsúlyt fektetnek rá, hogy komoly mennyiségű zenének legyen kitéve, és ez is jól alakul... – A végét úgy tette hozzá, mintha ez jó hír lenne – olyan hír, amely valami módon érvényteleníti a történet többi részét.

– Miért? – Megköszörültem a torkom, hogy hangomba visszatérjen az erő. – Miért nem tették közzé ezeket a kockázatokat?

– Ami azt illeti – vágott közbe a Hajtó –, minden toborzó propagandakiadványban fehéren-feketén ott áll, hogy a maradék felnőtt emberi gazdatestek aszimilálása sokkal nagyobb kihívás, mint a gyermekeké. A növendék gazdatest választása erősen javasolt.

– A *kihívás* talán nem a legmegfelelőbb kifejezés Kevin esetére – suttoztam.

– Hát, igen, maga úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagyja a jó tanácsot. A Hajtó békítő mozdulattal emelte fel a kezét, amikor megfeszült a testem, és ettől halkan recsegni kezdett alattam a keskeny ágy kemény huzata. – Nem mintha hibáztatnám. A gyermekkor rendkívül unalmas. Maga pedig határozottan nem egy átlagos lélek. Mélyen meg vagyok győződve arról, hogy megvannak a képességei ahhoz, hogy ezzel is megbirkózzon. Ez csak egy gazdatest a sok közül. Biztos vagyok benne, hogy rövidesen teljes mértékben az irányítása alá tudja vonni.

Amennyire eddigre megismertem a Hajtót, csodálkoztam, hogy van türelme a legrövidebb várakozáshoz is, még ha az akklimatizálódásomra is kell várnia. Megéreztem, hogy csalódott, amiért túl kevés információval álltam rendelkezésére, és ettől felhorgadt bennem a harag eddig ismeretlen érzése.

– Az fel sem merült, hogy esetleg gyorsabban megkaphatná a kívánt válaszokat, ha magát illesztetné be ebbe a testbe?

A nő hátrahőkölt. – Nekem van gazdatestem.

– Sokan állnak sorba felnőtt gazdatestekért – emlékeztettem. – Valószínűleg nem maradna sokáig lakatlan.

Ettől ingerült ráncok gyűltek a Hajtó homlokára. – Én nem vagyok szöcske.

Ösztönösen felvontam a szemöldököm.

– Ez is egy helyi kifejezés – magyarázta a Gyógyító. – Azokra használják, akik nem maradnak a gazdatestükben annak haláláig.

Bólintottam, hogy értem. Nekünk is volt erre szavunk a többi világokon. Sehol sem nézték jó szemmel az ilyesmit. Úgyhogy felhagytam a Hajtó kóstelgatásával, és megosztottam vele, amit tudtam.

– Melanie Stryder volt a test neve. Az új-mexikói Albuquerque-ben született. Los Angelesben tartózkodott, amikor tudatára ébredt a megszállásnak, és a vadonban bujkált pár évig, amíg rá nem talált... Hmm. Bocsánat, ezzel majd később ismét megpróbálkozom. A test húszéves. Kocsival jött Chicagóba, izé... – Megráztam a fejem. – Több szakaszból állt az út, és nem egyedül tette mindet meg. A kocsit lopott volt. Egyedül érkezett ide, Sharon nevű unokanővérét keresve; volt oka abban reménykedni, hogy a lány még mindig ember. Senkit nem talált és senkivel nem vette fel a kapcsolatot, mielőtt elkapták. De... – erőlködtem, egy újabb tömör fallal küzdve –, azt hiszem... nem vagyok biztos benne... azt hiszem, hagyott egy üzenetet... valahol.

– Szóval arra számított, hogy valaki eljön majd megkeresni? – kérdezte a Hajtó mohón.

– Igen. Lesz, akinek... hiányzik majd. Ha nem sikerül találkoznia... – A fogamat csikorgattam, immár teljes erőbedobással küzdve. A Fal feketén meredezett előttem, és nem tudtam megállapítani, milyen vastag lehet. Homlokomon gyöngyözött az izzadság, ahogy megrohmoztam. A Hajtó és a Gyógyító egy szót sem szóltak, hagytak koncentrálni.

Megpróbáltam másfelől közelíteni – felidéztem az autó motorjának zajos, idegen hangját, a rémület adrenalinrohamát minden alkalommal, amikor egy másik autó fényei haladtak el az úton. Ezeket már átéltem, úgyhogy semmi nem küzdött ellenem közben. Hagytam, hogy magukkal sodorjanak az emlékek, hogy végigvezessenek a hideg városi túrán az éjszaka jótét leple alatt, hogy végül elérkezzenek velem az épülethez, ahol rám találtak.

Nem rám, *rá*. Megborzongtam.

– Ne feszítse túl... – szólalt meg a Gyógyító.

A Hajtó lepisszegt.

Hagytam, hogy az elmém elidőzzön a felfedeztetés borzalmainál, a perzselő gyűlöletnél, amit a Hajtók iránt éreztem, ami szinte minden mást elnyomott. A gyűlölet gonosz volt, fájdalmas. Alig bírtam elviselni. De hagytam, hogy kifussa magát, abban reménykedve, hogy ettől elterelődik az ellenállás, meggyengül a védelmi rendszer. Figyelmesen néztem, ahogy a lány megpróbál elbújni, mint kiderült, sikertelenül. Egy üzenet, amit valami hulladékpapírra firkant fel egy ceruzacsonkkal. Kapkodva becsúsztatja egy ajtó alá. Nem véletlenül választotta az ajtót.

– Az ötödik ajtó az ötödik emelet ötödik folyosóján. Ott van az üzenete.

A Hajtó egy kisméretű telefon vett elő; sebesen magyarázott bele valamit.

– Elméletileg biztonságban kellett volna, hogy legyen – folytattam. – Tudták, hogy bontásra van ítélve az épület. Fogalma sincs, hogy találhattak rá. Meg-

találták Sharont is?

Libabőrös lett a karom a réműlettől.

Ezt nem én kérdeztem.

Nem én kérdeztem, a kérdés mégis teljes természetességgel bukott ki az ajkamon. A Hajtó semmi furcsát nem vett észre.

– Az unokanővérét? Nem, több embert nem találtak – válaszolta, mire ellazult a testem. – Ezt a testet akkor vették észre, amikor behatolt az épületbe. Mivel az ingatlan bontásra van ítélve, a polgártársunk, aki észrevette, aggódott. Felhívott minket, mi pedig egy darabig figyeltük az épületet, hátha többet is el tudunk kapni közülük, és csak amikor nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem valószínű, akkor mentünk be. Meg tudja találni a találkozó helyszínét?

Megpróbáltam.

Oly sok emlék, mind olyan színes és éles. Ezer olyan helyet láttam, ahol még soha nem jártam, és amelyek nevét most hallottam először. Egy ház Los Angelesben, amit magas, lombos fák vesznek körül. Egy erdei rét, sátorral és tábortűzzel, az arizonai Winslow közelében. Egy elhagyott, sziklás tengerpart Mexikóban. Egy barlang, a bejárata előtt esőfüggönnyel, valahol Oregonban. Sátrak, kunyhók, sebtében összeeszkábált menedékek. Ahogy telt-múlt az idő, a helységnevek szép lassan kikoptak. A lány már nem tudta, hol jár, és nem is érdekelte.

A nevem immár Vándor volt, ezek az emlékek mégis úgy illettek hozzá, mintha a sajátjaim lennének. Leszámítva, hogy én jószántamból jártam a világot. Ezeknek az emlékképeknek szinte mindegyikét áthatotta az üldözött vad rettegése. A lány nem vándorolt, menekült.

Megpróbáltam elnyomni magamban az együttérzést. Inkább az emlékeket igyekeztem irányba állítani. Nem arra voltam kíváncsi, hol járt, hanem hogy hova készült. Végiglapoztam az emlékeken, amiket a *Chicago* szó idézett elő, de egyik sem tűnt többnek véletlenszerű képnél. Szélesítettem az objektíven. Mi van Chicago mellett? Hideg, gondoltam. Hideg volt, és ez némi aggodalmat okozott.

Hol? – erőltettem, mire megint előkerült a fal.

Hangosan kifújtam a levegőt. – A város mellett... a vadonban... egy nemzeti park, távol minden lakott területtől. A lány még soha nem járt ott, de tudja, hogy kell oda menni.

– Mikor? – kérdezte a Hajtó.

– Hamar – jött a számra a válasz ösztönösen. – Mióta vagyok itt?

– Kilenc napot adtunk a gazdatestnek a gyógyulásra, hogy biztosan rendbejöjjön – felelte a Gyógyító. – Ma hajtottuk végre a beillesztést, a tizedik napon.

Tíz nap. A testem elgyengült a megkönnyebbülés hullámától.

– Túl késő – mondtam. – Lekéstünk a találkozóról..., de még az üzenetről is. Éreztem a gazdatest reakcióját – túlságosan is erősen éreztem. A gazdatest már-

már... *önelégült* volt. Hagytam, hogy elhangozzanak a szavak, amiket mondani akar, hogy információhoz jussak. – Ő már nem lesz ott.

– Ő? – vetette rá magát a Hajtó a személyes névmásra. – Kicsoda?

A fekete fal erősebben csapódott le, mint valaha. De egy töredékmásodperccel elkésett.

Az arc megint betöltötte az elmémet. Az a gyönyörű arc az aranybarna bőrével és a szikrázó szemekkel. Az arc, ami különös, mély gyönyörűséget kavart fel bennem, amikor olyan élénken megjelent a tudatomban.

Bár a fal ádáz haraggal csapódott a helyére, nem volt elég gyors.

– Jared – válaszoltam. Amint kiejtettem a nevet, egy olyan gondolat követte az ajkamon át, ami nem az enyém volt. – Jared biztonságban van.

4. Álmodok

Túl sötét van ahhoz, hogy ilyen meleg legyen, vagy talán túl meleg ahhoz, hogy ilyen sötét legyen. Valamelyik a kettő közül nincs rendben.

A sötétben guggolok egy csenevész kreozotcserje részleges rejtékében, és a víz maradékát izzadom ki a testemből. Az autó negyedórája hajtott ki a garázból. Azóta nem gyúlt villany. Az árkád alatti ajtót résnyire nyitva hagyták, hogy a párologtató ventilátor végezhesse a dolgát. Szinte érzem, ahogy a nedves, hűvös levegő átfúj a szűnyoghálón. Bárcsak valóban érezhetném.

Megkordul a gyomrom, és megfeszítem a hasizmaimat, hogy elhallgattassam. Nagy a csend, messzire elhallatszik a morgás.

Olyan éhes vagyok.

Egy másik, erősebb motiváció is hajt – az a másik éhes gyomor, ami messze, a sötétség mélyén rejtőzködik biztonságban, egyedül várakozva a barlangban, átmeneti otthonunkban. Szűk kis lyuk, amit vulkanikus kövek csipkéznek. Mit tenne, ha nem jönnék vissza? Az anyaság minden felelőssége, a legcsekélyebb tudás vagy tapasztalat nélkül. Rettenetesen tehetetlennek érzem magam. Jamie éhes.

Nincssem más ház a közelben. A nap még fehéren izzott az égen, amikor elkezdtem figyelni az épületet, és kutyát sem láttam azóta.

Sikítva tiltakozó vádlival feltápaszkodom a guggolásból, de nem egyenesedem fel teljesen, próbálok alacsonyabban maradni a bokornál. A vízmosásban vezető út puha homok, sápadt ösvény a csillagok fényénél. Az útról nem hallatszik ide autó.

Tudom, mire jönnek majd haza azok a szörnyetegek, akik úgy néznek ki, mint egy kedves, az ötvenes éveik elején járó pár. Pontosan tudni fogják, ki vagyok, és azonnal megindul a Hajtóvadászat. Addigra már messze kell járnom. Nagyon remélem, hogy egész este nem lesznek otthon. Azt hiszem, péntek van. Olyan tökéletesen átvesszik a szokásainkat, hogy nagyon nehéz észrevenni a különbséget. Ezért sikerült győzniük is.

A kerítés a kert körül csak derékmagas. Könnyedén, hangtalanul lendülök át felette. De a kert kavicsos, és óvatosan kell végigmennem rajta, hogy ne hagyjak nyomokat. Sikerül eljutnom a teraszra.

A spaletták nyitva vannak. A csillagok fénye elég ahhoz, hogy lássam, semmi nem mozog a szobákban. A pár, úgy tűnik, a minimalizmus híve, hálás is vagyok nekik ezért. Így kisebb az esélye, hogy valaki elbújva ott maradt náluk. Persze ez azt is jelenti, hogy én sem tudok elrejtőzni, de ha arra kerülne a sor, hogy rejtőzködnöm kell, akkor már úgymint késő lenne.

Kinyitom a szűnyoghálót, majd az üvegajtót. Mindkettő némán tárul fel. Óvatosan lépek a csempére, de csak megszokásból. Senki nem várakozik itt rám. A hűvös levegő egyszerűen mennyei.

Balra van a konyha. Látom, hogy fénylik a márvány munkapult.

Lehúzom a vászonzsákokat a hátamról, és a hűtőszekrényvel kezdek. Egy pilanatra végigfut rajtam a hideg, amikor a hűtőajtó kinyitására felgyullad a fény, de megtalálom a gombot, és a lábammal lenyomva tartom. Nem látok semmit. Nincs rá időm, hogy ismét hozzászokjak a sötéthez. Az ösztöneimre bízom magam.

Tej, sajszeletek, ételmaradék egy műanyag dobozban. Remélem, ez az a csirkés-rizses ízé, amit a szemem előtt készített el a nő vacsorára. Ezt még ma megesszük.

Gyümölcslé, egy csomag alma. Bébirépa. Ezek nem romlanak meg reggelig.

A kamrához sietek. Tartósabb dolgokra is szükségem van.

Már jobban látok, miközben annyi mindent begyűjtök, amennyit csak elbírok. Mmmm, sokis keksz. Majd' meghalok azért, hogy kinyithassam a zacskót, de összeszorítom a fogam, és figyelmen kívül hagyom az üres hasam jelzéseit.

A zsák túl hamar elnehezül. Ez nem fog tovább tartani egy hétnél, még ha be is osztjuk. És egyáltalán nincs kedvem beosztani, mértéktelenül falni van kedvem. Zsebre dugok pár müzliszeletet.

Még egy dolog. Odasietek a csaphoz, és újratöltöm a kulacsom. Ezután aládugom a fejem, és beleiszom a zubogó vízbe. A víz furcsa hangokat ad, amikor leér az üres gyomromba.

Most, hogy végrehajtottam a feladatom, kitör rajtam a pánik. El akarok tűnni innen. A civilizáció egyenlő a halálos veszéllyel.

Kifelé a padlót figyelem, attól tartva, hogy megbotlok a zsákomban, ezért nem veszem észre a fekete árnyalakot a teraszon, amíg az üveghez nem ér a kezem.

Meghallom, ahogy halkán elkáromkodja magát, és ugyanebben a pillanatban egy ostoba kis sikkantás szökik ki a számból az ijedségtől. Megpördülök, hogy a bejárati ajtóhoz fussak, abban reménykedve, hogy nincs kulcsra zárva, hogy könnyen kijutok.

Még két lépést sem sikerül megtennem, amikor durva, kemény kezek kapják el a vállamat, és rántanak oda a férfi testéhez. Túl nagy, túl erős ahhoz, hogy nő legyen. A mély hang is ezt az elméletemet igazolja.

– Egy hang, és meghalsz – fenyeget nyersen. Megdöbbenéssel konstatalem, hogy egy vékony, éles eszköz nyomódik a bőrömhöz az állam alatt.

Nem értem. Nem logikus, hogy választhatok. Ki ez a szörnyeteg? Még soha nem hallottam olyanról, amelyik megszegné a szabályokat. Az egyetlen általam elképzelhető válasszal vágok vissza.

– Csináld csak – sziszegem. – Tedd csak meg. Nem akarok mocskos parazitává válni!

Sajog a szívem, miközben várok a pengére. Minden dobbanásnak neve van. Jamie, Jamie, Jamie. Mi lesz most veled?

– Ravasz – morogja a férfi, és nem úgy hangzik, mintha hozzám beszélne. – Biztos Hajtó. Ez pedig csapdát jelent. Honnan tudták? – Az acél eltűnik a torkomról, csak hogy egy kőkemény kéz vegye át a helyét.

Alig kapok levegőt a szorításában.

– Hol vannak a többiek? – faggat, miközben fojtogat.

– Egyedül vagyok! – börgöm. Nem vezethetem oda Jamie-bez. Mi lesz majd Jamie-vel, amikor nem térek haza? Jamie éhes!

A férfi gyomrába vágom a könyököm – ez nagy fájdalommal jár. A hasizmai éppen olyan kőkemények, mint a keze. Ez nagyon furcsa. Az ilyesfajta izmokat a kemény élet, vagy az elhivatottság hozza létre, a parazitákra meg egyik sem jellemző.

Még csak fel sem sóhajt, amikor megütöm. Elkeseredetten beletaposok a sarkammal a rüsztyébe. Ez váratlanul éri, átmenetileg elveszíti az egyensúlyát. Kicsusszanok a szorításából, de elkapja a zsákomat, és visszaránt magához. A keze visszalendül a torkomra.

– Kicsit ingerlékeny vagy ahhoz képest, hogy békés testrablónak kellene lenned, nem gondolod?

A szavaiban nincs semmi értelem. Eddig azt hittem, mind egyformák. De most úgy tűnik, nekik is megvannak a saját elmebetegaik.

Vonaglok és karmolok, megpróbálom kitépni magam a fogásából. A körmöm a karjához ér, de ettől csak erősebbé válik a szorítása a torkomon.

– Tényleg meg foglak ölni, te nyomorult tolvaj. Nem blöffölsz.

– Akkor tedd meg!

Hirtelen levegő után kezd kapkodni, és azon töprengek, hogy a kapálódzó végtagjaim találták-e el vajon. Nem érzem, hogy bármimet is beütöttem volna.

Elengedi a karom, és elkapja a hajam. Itt a vég. El fogja vágni a torkom. Testemet megfeszítve várom a pengét.

De a keze a nyakamon matat, az ujjai durvák és melegek a bőrömon. A másik keze lazábbá válik a torkomon.

– Lehetetlen – sóhajtja.

A kéz eltűnik a torkomról, és valami koppan a padlón. Elejtette volna a kést? Azon gondolkozom, hogy tudnám megszerezni. Talán össze kéne esnem. Nem fogja elég szorosan a nyakam ahhoz, hogy ne tudnék kicsúszni a markából. Azt hiszem, hallottam, melyik oldalra esett a penge.

A férfi megpördít magam körül, keze még mindig a torkomon. Valami kattan, és fény vakítja el a bal szemem. Levegő után kapok, és ösztönösen megpróbálok elhajolni előle. A férfi szorítása megint erősebbé válik. A fény most a jobb szemembe világít.

– Nem tudom elhinni – suttozja. – Te még mindig ember vagy.

A keze megragadja kétoldalt az arcom, és még mielőtt kiszabadíthatnám magam, ajka lecsap az enyémmre.

Fél másodpercre megdermedek. Még soha senki nem csókolta meg. Mármost igazából. Csak a szüleim szoktak egy-egy puszit nyomni az arcomra vagy a homlokomra még régen. Ez olyasmi, amit nem gondoltam volna, hogy valaha is átélhetek. De nem tudom, pontosan mit is érzek. Túlságosan is pánikolok, túlságosan is rettegek, túlbuzog bennem az adrenalin.

Keményen fejrántom a térdem.

A férfi fuldokolva felhörög, és én kiszabadulok. Ahelyett, hogy megint a főbejárat felé szaladnék, amire számít, átbukom a karja alatt, és kiugrok a nyitott üvegajtón. Azt hiszem, még a pluszsúlllyal együtt is sikerül majd leahagynom. Nagy előnnyel indultam, a férfi pedig még mindig fájdalmasan nyögdecse. Tudom, merre fogok menni – nem hagyok olyan nyomot, amit megláthatna a sötétben. Az étel végig nálam maradt, ez most jól jön. Bár a müzliszeletek talán felkerülnek a veszteséglistára.

– Várj! – kiáltja.

Fogd be, gondolom, de nem válaszolok fennhangon.

Utánam fut, hallom, ahogy közeledik a hangja. – Én nem tartozom közéjük!

Na persze. A homokon tartom a szemem, és rohanok. Az apám mindig azt mondta, úgy futok, mint a párdúc. Én voltam a leggyorsabb az iskolai válogatottban, állami szintű versenyt is nyertem, még mielőtt vége lett volna a világnak.

– Figyelj már! – Még mindig teljes hangerővel kiabált. – Idenézz! Bebizonyítom. Csak állj meg és nézz rám!

Majd ha fagy. Kivágódom a vízmosásból, és végigcikázom a jeruzsálemi tövis cserjéi között.

– Nem hittem, hogy bárki is maradt! Kérlek, beszélnem kell veled!

A hangja meglep – túl közelről hallom.

– Ne haragudj, hogy megcsókoltalak! Ostobaság volt! Csak olyan régóta vagyok már egyedül!

– Fogd be! – Nem mondom hangosan, de tudom, hogy hallja. Még közelebb kerül hozzám. Még soha nem hagytak le. Még inkább megfeszítem a lábizmaidat. Ahogy ő is rákapcsol, a lélegzete morgásba fullad.

Valami nagydarab repül a hátamra, és elesem. Föld ízét érzem a számban, és valami olyan erővel nyom a talajra, hogy levegőt sem kapok.

– Várj. Egy. Percet – lihegi.

Leveszi rólam a súlyát, és hanyatt fordít. Lovaglóiülésben a mellkasomra telepszik, karomat a térde alá szorítva. Összepréseli az élelmiszeres zsákomat. Morgok, és megpróbálok kivergődni alóla.

– Nézd, nézd, nézd! – mondja. Egy kis hengert húz elő a zsebéből, és megsavarja a tetejét. Fénysugár lövell ki az eszközből.

A saját arca felé fordítja a zseblámpát.

A fénytől sárgává válik az arca. Tekintélyes pofacsontok válnak láthatóvá egy hosszú, vékony orr mellett, és egy élesen szögletes áll. A száját vigyor feszíti szét, de még így is látom, hogy egy férfihoz képest meglehetősen telt ajkai vannak. A szemöldökét és a szempilláját kiszívta a nap. De nem ezeket akarja megmutatni nekem.

A szemében, ami ebben a megvilágításban tisztán vörösesbarnának tűnik, nem csillog más, csak emberi értelem. Hol a jobb, hol a bal felé fordítja a lámpát.

– Látod? Látod? Pont olyan vagyok, mint te.

– Hadd nézzem a nyakad. – Hangomban vastag gyanakvás. Nem engedhetem meg magamnak, hogy elbiggyem, ez nem csak valami trükk. Nem értem, mire jó ez a színjáték, de biztos vagyok benne, hogy van valami célja. Remény már nincs bennem.

Megvonaglik a szája. – Hát... az nem lesz nagy segítség. Nem elég a szemem? Ebből tudnod kell, hogy nem tartozom közéjük.

– Miért nem mutatod meg nekem a nyakad?

– Mert van rajta sebhely – ismeri be.

Megint megpróbálok kievicckélni alóla, de rátenyerel a vállamra.

– Én csináltam – magyarázza. – Szerintem nagyon jó munkát végeztem, bár pokolian fáj. Nekem nincs ilyen sok hajam, ami eltakarhatná a nyakamat. A sebhelyem segít beolvadni a tömegbe.

– Szállj le rólam.

Kis habozás után egy könnyed mozdulattal talpra áll, anélkül, hogy használnia kellene a kezét. Az egyiket tenyérrel felfelé felém nyújtja.

– Kérlek, ne fuss el. És, izé, annak is örülnék, ha nem rúgnál meg többször.

Nem mozdulok. Tisztában vagyok vele, hogy el tudna kapni, ha megpróbálnék elszaladni.

– Ki vagy? – suttogom.

Szélesen elmosolyodik. – A nevem Jared Howe. Több mint két éve nem beszéltem egy emberrel sem, úgyhogy valószínűleg egy kicsit... örülnek tünök. Kérlek, nézd el ezt nekem, és ennek ellenére áruld el a neved.

– Melanie – suttogom.

– Melanie – visszhangozza. – El nem tudom mondani, hogy örülök, hogy rád találtam.

Szorosan megmarkolom a hátizsákom, közben a férfin tartom a szemem. Lassan lenyújtja felém a kezét.

Én pedig elfogadom.

Amíg meg nem látom, hogy fonom saját jószántamból a kezem az övébe, fel se fogom, hogy hiszek neki.

Talpra segít, de azután sem engedi el a kezem, hogy felegyenesedem.

– És most? – kérdezem óvatosan.

– Hát, itt nem maradhatunk sokáig. Visszajössz velem a házhoz? Otthagytam

a zsákom. Te előbb értél a hűtőhöz.

Megrázom a fejem.

Úgy tűnik, észrevette, milyen feszült vagyok, mennyire közel állok az össze-roppanáshoz.

– Akkor megvárnál itt? – kérdezi kedves hangon. – Nagyon sietek. Hadd szerezzek még egy adag ételt nekünk.

– Nekünk?

– Csak nem gondolod, hogy hagylak eltűnni? Akkor is követlek, ha megtiltod. Nem akarok eltűnni előle.

– Én... – Hogy is ne bíznék meg egy másik emberben tökéletesen? Egy család vagyunk – mindketten a kipusztulás testvériségének a részei. – Nincs időm. Nagyon messzire kell mennem, és... Jamie vár.

– Szóval nem vagy egyedül – döbben rá. Az arckifejezése most először tükröz bizonytalanságot.

– Van egy öcsém. Csak kilencéves, és nagyon fél, amikor nem vagyok mellette. Beletelik egy fél éjszakába, amíg visszajutok hozzá. Nem fogja tudni, hogy nem estem-e csapdába. Olyan éhes. – Mintegy végszóra, megkordul a gyomrom.

Jared mosolya ragyogóbb, mint valaha. – Segítene, ha elfuvaroználak?

– Elfuvaroznál? – visszhangzom.

– Kössünk egyezséget. Te itt vársz, amíg én magamhoz veszek némi élelmet, én pedig elviszlek, ahová csak akarod, a terepjárómon. Gyorsabb lesz, mint futva – még annál is gyorsabb, mint ahogy te futsz.

– Van autód?

– Hát persze. Azt hitted, gyalog jöttem ide?

Arra a hat órára gondolok, amennyibe beletelt ideérnem, és összeráncolom a homlokom.

– Semmi perc alatt visszaérünk az öcsédhez – ígéri. – Ne mozdulj innét, rendben?

Bólintok.

– És egyél valamit, légy szíves. Nem szeretném, ha a gyomrod árulná el, hol vagyunk. – Elvigyorodik, a szeme ráncha szalad, szarkalábak jelennek meg a sarkánál. A szívem hangosan megdobbán, és ráébredek, hogy akkor is itt várnék rá, ha egy egész éjszakába telne.

Még mindig fogja a kezem. Lassan elengedi, de a szemét nem veszi le rólam. Tesz egy lépést hátrafelé, majd megáll.

– Légy szíves, ne rúgj meg – kéri, miközben előrehajol, és megragadja az állam. Ismét megcsókol, és ezúttal érzem is. Az ajka puhább, mint a keze, és forró, még a meleg sivatagi éjszakához képest is. Egy csapat pillangó kezd verdesni a hasamban és fojtja belém a lélegzetet. A kezem ösztönösen odanyúl hozzá. Megérintem az arca meleg bőrét, a durva haját a nyakán. Az ujjaim rásimulnak egy bőrredőre, egy kidudorodásra közvetlenül a haja alatt.

Sikítok.

Izzadság borított, amikor felébredtem. Még mielőtt teljesen magamhoz tértem volna, az ujjaim már a tarkómon matattak, és a beillesztés után maradt rövid kis vonalat keresték. Alig tudtam kitapintani a halvány, rózsaszínű heget az ujjbegyemmel. Az orvosok, amiket a Gyógyító használt, jó munkát végeztek. Jared durva sebhelye sosem volt a legjobb álca.

Felkapcsoltam az olvasólámpámat, és vártam, hogy csillapodjon a lélegzetem, miközben az ereimben még mindig dübörgött az adrenalin a valóság-hű álmotól.

Egy újabb álom, de lényegében ez is csak olyan, mint a többi, amik az elmúlt hét hónap során keserítették meg az életemet.

Nem, nem álom. Ez biztosan egy emlék.

Még mindig éreztem Jared szájának a melegét az enyémen. A kezem kinyúlt, anélkül, hogy engedélyt kapott volna tőlem erre, és beletúrt a gyűrött ágyneműbe, keresve valamit, amit nem talált. Belesajdult a szívem, amikor feladta, és bénán, üresen hullott vissza a lepedőre.

Kipislogtam a hivatlan nedvességet a szememből. Nem tudom, mennyit bírok még ebből elviselni. Hogy élhet így bárki ezen a bolygón, ezekben a testekben, amiknek az emlékei nem maradnak a múltban, ahova tartoznak? Ezzel a sok érzéssel, amelyek olyan erősek, hogy már meg sem tudtam állapítani, *én* mit érezhetek?

Holnap biztosan kimerült leszek, de olyan lehetetlen ötletnek éreztem az alvást, hogy tudtam, órákba is beletelne, amíg lenyugodnék. Akár el is végezhetem a feladatomat, hogy túlessek rajta. Talán ez segít elterelni a figyelmem azokról a dolgokról, amelyekre nem akarok gondolni.

Legurultam az ágyról, és a máskülönben üres asztalon álló számítógéphez botorkáltam. Beletelt pár másodpercbe, amíg életre kelt, és további még néhányba, hogy megnyissam a levelezésemet. Nem volt nehéz megtalálni a Hajtó címét; csak négy elérhetőség szerepelt a címjegyzékemben, a Hajtóé, a Gyógyítóé, az új munkaadómé, és a feleségéé, aki a Gondviselőm.

EGY MÁSIK EMBER IS VOLT A GAZDATESTEMMEL, MELANIE STRYDERREL.

Gépeltem, anélkül, hogy gondot fordítottam volna a megszólításra.

JAMIE STRYDERNEK HÍVJÁK; Ő A LÁNY ÖCCSE.

Egy ijedt pillanatra csodálattal töltött el az önuralma. Mennyi idő eltelt, és még csak nem is sejtettem a fiú létezéséről – nem azért, merthogy nem számí-tana neki, hanem mert sokkal elszántabban védte, mint a többi, általam kikuta-tott titkát. Vajon a többi megmaradt titka is ilyen nagy, ilyen fontos? Ennyire szent, hogy még az álmaimba sem engedi be őket? Tényleg ennyire erős lenne? Remegő ujjakkal pötyögtem be a maradék információt.

AZT HISZEM, MOST MÁR KISKAMASZ LEHET. TALÁN TIZENHÁROM ÉVES. EGY ÁTMENETI TÁBORBAN ÉLTEK, SEJTÉSEM SZERINT CAVE CREEK VÁROSÁTÓL ÉSZAKRA, ARIZONÁBAN. DE EZ TÖBB ÉVVEL EZELŐTTI INFORMÁCIÓ. VISZONT AZÉRT ÖSSZEVETHETNÉ AZ ÁLTALAM KORÁBBAN FELIDÉZETT VONALAKAT EGY TÉRKÉPPEL. AMINT MEGTUDOK MÉG VALAMIT, SZÓLOK, MINT MINDIG.

Elküldtem. És amint elment, elárasztott a rettegés.

Jamie-t ne!

Éppen olyan tiszta volt a hangja, mint az enyéem, amikor beszélek. Összerázkódtam rémületemben.

Még a történetek okozta rettegéssel birkózva is éreztem az esztelen vágyat, hogy írjak egy újabb e-mailt a Hajtónak, és elnézést kérjek benne, amiért az elmebeteg álmaimmal zaklatom. Hogy azt mondjam neki, félig még aludtam, és ügyet se vessen a korábbi, buta kis üzenetemre.

Éz a vágy nem belőlem fakadt.

Kikapcsoltam a számítógépet, és kihúztam a konnektorból.

Gyűlöllek, sziszegte a hang a fejemben.

– Akkor talán el is tűnhetnél – csattantam fel. Ettől, hogy fennhangon válaszolok neki, ismét megborzonek.

Nem szólt hozzám az első pillanataim óta ebben a világban. Kétségkívül egyre erősebb lesz. Csakúgy, mint az álmok.

És az sem kétséges, hogy holnap meglátogatom a Gondviselőmet. A családottság és a megalázottság könnyei gyűltek a szemembe a gondolatra.

Visszabújtam az ágyba, és kényszerítettem magam, hogy mozdulatlanul feküdjek. A fejemre húztam a párnát és megpróbáltam semmire nem gondolni.

5. Gondviselés

– Üdvözlöm, Vándor! Üljön le, helyezze magát kényelembe.

Habozva álldogáltam a Gondviselőm irodája küszöbén, egyik lábammal bent, a másikkal kint.

Elmosolyodott, szája sarkának alig észrevehető kis mozdulatával. Most már sokkal könnyebb volt olvasnom az arckifejezésekben; az elmúlt hónapok alatt megismertem a pici izomrándulásokat és fintorokat. Tudtam, hogy a Gondviselő enyhén szórakoztatónak találja a vonakodásomat. Ugyanakkor éreztem a csalódottságát is amiatt, hogy még mindig feszült vagyok, ha el kell jönnöm hozzá.

Egy apró, megadó sóhajjal besétáltam az élénk színű kis szobába, és elfoglaltam a szokásos helyem – a kipárnázott, piros fotelt, ami a lehető legtávolabb helyezkedett a Gondviselőmtől.

Összeszorította a száját.

Hogy elkerüljem a pillantását, kibámultam a nyitott ablakon a nap előtt el-suhanó felhőkre. Tengervíz alig érezhető illata lebbent végig lágyan a helyiségben.

– Régóta nem látogatott meg, Vándor.

Bűntudatosan néztem a szemébe. – Hagytam üzenetet a múltkori időponttal kapcsolatban. Egy diákomnak szüksége volt rám akkor...

– Igen, tudom. – Ismét felvillant az apró mosoly. – Megkaptam az üzenetet.

Emberi szemmel nézve a Gondviselőm nagyon vonzó nőnek számított a korához képest. Meghagyta a hajában a természetes ősz csíkokat – finomszálú haja volt, inkább fehér, mint ezüst, és hagyta megnőni, laza lófarokban viselte a tarkóján. A szeme a zöldnek egy nagyon érdekes árnyalatában játszott, amit még soha nem láttam senki máson.

– Bocsánatot kérek – mondtam, mivel úgy tűnt, valamiféle választ vár.

– Semmi baj. Megértem. Nem könnyű idejőnnie. Azt kívánja, bárcsak ne lenne erre szüksége. Még soha nem szorult ilyesmire. És ez megijeszti.

Lesütöttem a szemem. – Igen, Gondviselő.

– Ha jól emlékszem, kértem, hogy szólítson Kathynek.

– Igen... Kathy.

A Gondviselő lágyan elnevette magát. – Még nem áll rá a nyelve az emberi nevre, ugye, Vándor?

– Nem. Az igazat megvallva, olyan, mintha... megadnám magam.

Felnéztem, és láttam, ahogy lassan bólint. – Hát, meg tudom érteni, hogy

magában miért különösen erős ez az érzés.

Hangosan nyeltem egyet, amikor ezt mondta, és megint a padlót kezdtem bámulni.

– De beszéljünk egy kicsit inkább valami kellemesebb témáról – javasolta Kathy. – Még mindig élvezzi a hivatását?

– Igen. – Ez *tényleg* kellemesebb volt. – Elkezdődött az új szemeszter. Kíváncsi voltam, nem lesz-e vajon unalmas ugyanazt az anyagot előadni, de egyelőre nem az. Az új fülektől a történetek is újaknak tűnnek.

– Jókat hallok magáról Curttól. Azt mondja, a maga kurzusa az egyik legnépszerűbb az egyetemen.

Forróvá vált az arcom a dicséretre. – Ezt örömmel hallok. Hogy van a partnere?

– Curt remekül érzi magát, köszönjük. A gazdatesteink kiváló formában vannak a korukhoz képest. Szerintem még sok év áll előttünk.

Kíváncsi voltam, vajon ezen a világon maradnak-e, hogy amikor eljön az idő, akkor Kathy egy másik emberbe települ-e át, vagy távozik. De semmi olyat nem akartam kérdezni, ami esetleg ingoványosabb talajra terelte volna a beszélgetést.

– Élvezem a tanítást – válaszoltam inkább. – Kicsit hasonlít arra, ami a Hínároknál volt a hivatásom, és ettől könnyebb a dolgom, mintha valami ismeretlenbe kezdtem volna. Le vagyok kötelezve Curtnek, amiért alkalmazott.

– Az övéké a szerence – mosolygott rám melleg Kathy. – Tudja milyen ritkaság az olyan történelemprofesszor, aki akár két különböző bolygón is járt? Maga pedig végigélt egy életet majdnem mindegyiken. És az Origón kezdte! Nincs olyan iskola ezen a bolygón, ami ne szeretné magát elrabolni tőlünk. Curt azon dolgozik, hogy minél több munkát adjon magának, és ne maradjon ideje a költözésen gondolkodni.

– *Tiszteletbeli* professzor – javítottam ki. – Curtnek nincs oka aggodalomra. A chicagói tél két hónapja után még azt is el tudom képzelni, hogy az egész életemet itt fogom leélni, San Diegóban.

– A gazdateste melegebb időjáráshoz szokott, ugye?

Megmerevedtem a puha fotelben. – Azt... azt hiszem. Az *én* vérem még mindig híg.

Kathy lassan bólintott egyet, mintegy magának, majd vett egy mély levegőt, mielőtt megszólalt volna. – Olyan régen nem látogatott meg, hogy már-már azt reméltem, a problémái maguktól megoldódtak. De aztán felmerült bennem, hogy a távollétének oka talán az, hogy még rosszabbá vált a helyzet.

Lesütöttem a szemem, és nem válaszoltam.

A kezem világosbarna volt – ez a barnaság sose tűnt el, akár mentem napra, akár nem. Egy szeplő sötétlett a bőrömön közvetlenül a csuklóm felett. A körömöt rövidre vágтам. Nem éreztem jól magam hosszú körömmel. Nem volt kellemes, amikor beleakadt a bőrömbé. És az ujjaim is rendkívül hosszúak és

vékonyak voltak – hosszú körömmel idétlenül néztek ki. Még emberi szemmel is.

Kathy várt egy percet, majd megköszörülte a torkát. – Úgy tűnik, jónak bizonyult a megérzésem.

– Kathy – ejtettem ki a nevét lassan. Vonakodva. – Miért tartotta meg az emberi nevét? Ettől még erősebbé vált a... közösség érzete? Úgy értem, a gazdatestével? – Curt magyarázata is érdekelt volna, de ez túlságosan is személyes kérdés volt. Nem lenne illendő Curtön kívül bárki mást erről kérdezni, még a partnerét sem. Attól tartottam, hogy már ez is udvariatlanságnak számított tőlem, de Kathy csak nevetett.

– Szentséges ég, dehogy, Vándor. Nem beszéltem volna még erről? Hmm. Lehet, hogy nem, mivel nekem nem az a dolgom, hogy beszéljek, hanem, hogy meghallgassak. A legtöbb léleknek, akivel dolgom van, nincs szüksége ennyi bátorításra, mint magának. Tudta, hogy én az egyik első szállítmánnyal érkeztem a Földre, még mielőtt az emberek akár gyanakodni kezdtek volna arra, hogy itt vagyunk? Mindkét oldalon emberek voltak a szomszédaink. Curtnek és nekem jó pár évig úgy kellett tennünk, mintha a gazdatesteink lennénk. Még amikor már el is foglaltuk a környéket, akkor sem tudhattuk, mikor keveredik ide egy ember. Úgyhogy *Kathy* egyszerűen azzá vált, aki vagyok. Egyébként is, az előző nevem fordítása tizennégy szó, és nem lehet túl jól becézni. – Vicesen fintorgott egyet. Az ablakon rézsút besütő napfény megcsillant a szemén, ami ezüstös-zöld tükröződést vetett a falra. A smaragd íriszek egy pillanatig szivárványszínben játszottak.

Fogalmam sem volt, hogy ez a kedves, anyás nő az úttörők közé tartozott. Beletelt egy percbe, amíg ezt feldolgoztam. Meglepetten, hirtelen kelt tisztelettel bámultam rá. Soha nem vettem a Gondviselőket túl komolyan – soha nem volt rájuk szükségem. Ők a gyengék, a küszködők mentsvárai voltak, és szégyelltem magam, amiért itt vagyok. Az, amit megtudtam Kathyról, segített abban, hogy egy kicsit jobban érezzem magam vele. Ő megértette az erőt.

– Nem zavarta? – kérdeztem. – Már mint hogy úgy kellett tennie, mintha középük tartozna?

– Nem, igazából nem. Tudja, nagyon nehéz volt megszoknom ezt a gazdatestet – annyi új dolgot kellett megtapasztalnom. Túlterhelte az érzékszerveimet. Eleinte éppen hogy csak meg tudtam felelni az adott mintának.

– És Curt... maga úgy döntött, hogy a gazdateste házastársával marad? Miután vége lett az egésznek?

Ez a kérdés már célzottabb volt, s ezt Kathy rögtön észlelte. Más testtartást vett fel, felhúzta a lábát, és törökülésbe ült a székében. Elgondolkozva bámult egy pontot közvetlenül a fejem felett, miközben válaszolt.

– Igen, Curtöt választottam – ő pedig engem. Először persze csak véletlenül kerültünk össze a feladatunk kapcsán. Aztán, természetesen, a sok együtt töltött

idő, a közös kockázat összekovácsolt bennünket. És, tudja, az egyetem elnökeként Curtnek sok ismerőse volt. A házunk mintegy beillesztési központtá vált. Gyakran hívtunk vendégeket. Emberek jöttek be az ajtónkon, és a mi fajtánk távozott rajta. Az egésznek nagyon gyorsan és csendesen kellett megtörténnie – maga is tisztában van vele, milyen agresszívek tudnak lenni ezek a gazdatestek. Minden napot azzal a tudattal kellett végigcsinálnunk, hogy bármelyik percben elérhet minket a vég. Folyamatos izgalomban, gyakran félelemben éltünk. És ez mind jó alap volt arra, hogy kötődés alakuljon ki köztünk, és úgy döntsünk, hogy együtt maradunk, akkor is, amikor ez már nem lett volna feltétlenül szükséges. És hazudhatnék magának, nyugtatgathatnám azzal, hogy csak ennyi volt az oka. De... – csóválta a fejét, majd mintha még inkább belesüppedt volna a székébe, miközben a tekintete belém fúródott. – Ezalatt a sokezer év alatt sem sikerült az emberiségnek megfejténie, mi az a szerelem. Hány százalékban fizikális, mennyiben szellemi eredetű? Milyen szerepe van benne a véletlennek, és milyen a sorsnak? Mért vallanak kudarcot tökéletes párok, és miért sikerül a leghetetlenebb párosításoknak? Én sem tudom jobban ezekre a válaszokat, mint ők. A szerelem egyszerűen csak ott van, ahol van. Az én gazdatestem szerette az ő gazdatestét, és ez a szerelem nem halt meg, amikor a tudatuk más birtokába szállt át.

Figyelmesen nézte az arcom, és alig észrevehetően összevonta a szemöldökét, amikor hátrarogytam a fotelemben.

– Melanie még mindig bánkódik Jared miatt – konstataálta.

Éreztem, hogy akaratom ellenére bólintok.

– *Maga* is bánkódik utána.

Lehunytam a szemem.

– Azóta is zaklatják az álmok?

– Minden egyes éjszakán – dűnnyögtem.

– Meséljen róluk. – Hangja lágý volt, rábeszélő.

– Nem szeretek rájuk gondolni.

– Tudom. De próbálja meg. Az talán segít.

– Hogyan? Hogy segíthetne az, ha elmondanám, hogy minden alkalommal, amikor becsukom a szemem, az ő arcát látom? Hogy sírva ébredek, mert ő nincs mellettem? Hogy az emlékek olyan erősek, hogy már meg sem tudom őket különböztetni a sajátjaimtól?

Hirtelen elhallgattam, és megfeszítettem az állkapcsomat.

Kathy egy fehér zsebkeñdőt húzott elő a zsebéből, és felém nyújtotta. Mivel nem mozdultam, felállt, odasétált hozzám, és az ölembé ejtette. Leült a fotelem karfájára, és várt.

Fél percig makacs mozdulatlanságba dermedtem. Majd mérgesen felkaptam a kis textildarabot, és megtöröltem a szemem.

– Utálom ezt az egészet.

– Mindenki sír az első évében. Ezek az érzelmek annyira lehetetlenek. Mind gyermekké válunk egy kicsit, akár szándékunkban állt, akár nem. Régebben minden egyes alkalommal könnybe lábadt a szemem, amikor megláttam egy szép naplementét. Időnként még a mogyoróvaj ízétől is. – Megpaskolta a fejem búbját, majd gyengéden végigsimított az ujjával azon a tincsen, amit mindig a fülem mögé gyűrök.

– Milyen szép, fényes haja van – jegyezte meg. – Egyre rövidebb minden alkalommal, amikor látom. Miért így hordja?

Most, hogy máris eltörött a mécses, nem éreztem úgy, hogy sok félténivaló büszkeségem maradt volna. Miért hivatkozzak arra, amire szoktam, hogy így könnyebb rendben tartani? Végül is, gyónni jöttem ide, és segítséget kérni – akár bele is kezdhetnék.

– Őt zavarja. Azt szereti, ha hosszú.

Bár félig-meddig arra számítottam, hogy ettől Kathy megdöbben, nem ez történt. Értette a szakmáját. Csak egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna, és válasza alig volt összefüggéstelen.

– Maga... ő... ő még mindig ennyire... *jelen van*?

A szörnyű igazság kibukott a számon. – Amikor éppen úgy tartja kedve. A történelmünk unatja. Amikor dolgozom, kevésbé aktív. De határozottan jelen van. Néha az az érzésem, éppen annyira, mint én. – Mire befejeztem, a hangom suttozássá halkult.

– De Vándor! – kiáltott fel Kathy szörnyülködve. – Miért nem mondta eddig, hogy ennyire rossz a helyzet? Mióta van ez így?

– Egyre rosszabb lesz. Ahelyett, hogy szép lassan eltűnne, úgy tűnik, mintha egyre erősebb lenne. Még nem olyan vészes, mint a Gyógyító esete – meséltem Kevinről, emlékszik? Még nem sikerült átvennie felettem az uralmat. Nem is fogja. Nem hagyom! – vált egyre magasabbá a hangom.

– Persze, hogy nem – nyugtatott meg Kathy. – Hát persze, hogy nem. De ha maga ilyen... boldogtalan, akkor már korábban el kellett volna ezt mondania nekem. El kell küldenem egy Gyógyítóhoz.

Amilyen érzelmi állapotban voltam, beletelt pár pillanatba, amíg felfogtam, mit akar ezzel mondani.

– Egy Gyógyítóhoz? Azt akarja, hogy *szöcske legyek*?

– Senki nem fogja ezért elítélni magát, Vándor. Mindenki tudja, hogy ha egy gazdatest csökkent értékű...

– *Csökkent értékű?* Nem ő a csökkent értékű. *Én* vagyok az. Túl gyengének bizonyulok erre a világra! – Az arcom a tenyerembe tettem, ahogy elárasztott a szégyen. Újabb könnycseppek gyűltek a szemembe.

Kathy karját éreztem meg a vállamon. Túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy leküzdjem a bennem tomboló vad érzelmeket, ezért nem húzódtam el, noha túl bizalmaskodónak tartottam az érintést.

Melanie-t is zavarta. Nem tetszett neki, hogy egy földönkívüli ölelgeti.

Melanie természetesen nagyon is jelen volt ebben a pillanatban, és elviselhetetlenül kárörvendővé vált attól, hogy végre elismertem az erejét. Tombolt az örömtől. Mindig nehezebben tudtam az uralmam alatt tartani, amikor így felülkerekedtek bennem az érzelmek, mint most.

Megpróbáltam megnyugodni, hogy a helyére tehessem.

Te vagy az én helyemen. A gondolata halk volt, de kivehető. Mi vár még rám, ha még mindig elég erős ahhoz, hogy akkor beszéljen hozzám, amikor akar? Éppen olyan rossz volt a helyzet, mint az ébredésem első percében.

Takarodj! Ez már az én helyem.

Soha.

– Vándor, kedvesem, dehogya. Maga nem gyenge, és ezt mindketten tudjuk.

– Hmm.

– Idefigyeljen. Maga erős. Meglepően erős. A mi fajtánk eléggé egyforma, de *maga* kiemelkedik közülünk. Olyan bátor, hogy az elképesztő. Az előző életeinek sora az élő bizonyíték erre.

– De az emberek jóval egyénibbek, mint mi vagyunk. Meglehetősen sokfélék, és akadnak közöttük, akik jóval erősebbek, mint a többiek. Őszinte meggyőződésem, hogyha bárki mást raktak volna ebbe a testbe, Melanie pár nap alatt összeroppantotta volna. Talán véletlen, talán a sors keze, de úgy érzem, hogy a mi fajtánk legerősebb képviselőit az ő fajtájuk legerősebbjei kapják.

– Ez nem veti a legjobb fényt a mi fajtánkra, nem?

Kathy kihallotta a célzást a szavaimból. – Nem ő áll nyerésre, Vándor. Ez a kedves lány mellett, ez *maga*. Ő csak egy árnyék a maga elméjének egy sarkában.

– Beszél hozzám, Kathy. Még mindig megvannak a saját gondolatai. Még mindig őrzi a titkait.

– De maga helyett nem beszél, igaz? Kétlem, hogy én elmondhatnám ezt magamról az ön helyében.

Nem válaszoltam. Túlságosan is nyomorultan éreztem magam. Túltengett bennem az önsajnálát. Igazságtalannak tűnt a dolog, de legalábbis szükségtelennek. Miért kellett ilyen kihívás elé állítani engem, most vagy bármikor? Miért nem folytathattam töretlenül a tökéletesen sikeres életem sorát? Túl nagy kérés lett volna ez?

– Azt hiszem, el kellene gondolkoznia az átültetésen.

– Kathy, éppen most mondta, hogy ez a test tönkretenne egy másik lelket. Nem tudom, hogy elhiggyem-e – lehet, hogy egyszerűen csak a dolgát végzi, és vizsgálni próbál. De ha tényleg *annyira* erős, nem lenne igazságos odaadni valaki másnak, csak mert én nem vagyok képes felülkerekedni rajta. Kit választana számára ezek után?

– Nem azért mondtam, hogy vizsgaltjam, kedves.

– Akkor mire...

– Nem hinném, hogy szóba jönne ennek a gazdatestnek az újrahasznosítása.

– Ó!

Végigfutott a hideg a gerincem mentén az elszörnyedéstől. És nem én voltam az egyetlen, akit szíven ütött a gondolat.

Egyből visszatetszést keltett bennem az ötlet. Nem szokásom feladni semmit. A legutóbbi bolygóm – a Hínárok Világa, ahogy itt hívják – napjai körül tett hosszú revolúciók során folyton várakoztam. Bár a röghöz kötöttség állandósága már sokkal előbb az idegeimre ment, mint gondoltam volna, és bár a Hínárok élete évszázadokban lehetne mérhető ezen a bolygón, nem adtam fel, nem hagytam el a gazdatestemet az élettartama lejárta előtt. Pazarlás lett volna, bűn, hálátlanság. Nekünk, lelkeknek a lényünk veleje ellen való véték az ilyesmi. Mi jobb helylé tesszük a világainkat; ez vitán felül áll, különben nem érdemelnénk meg őket.

De *nem pazarlunk*. Amit elveszünk, azt jobbá tesszük, békésebbé és szebbé. Az emberek pedig *tényleg* állatiasak és fegyelmehzetetlenek. Olyan gyakran fordult elő közöttük gyilkosság, hogy az emberölés az életük elfogadott részévé vált. A változatos kínszások, amiket pár évezredük alatt fejlesztettek tökélyre, már túl soknak bizonyultak számomra; nem voltam képes elviselni még a száraz, hivatalos leírásokot sem. Háborúk dúltak szinte minden egyes kontinensükön. Szentesített gyilkosság, előre elrendelt és ádázul hatékony. A békésebb nemzetek polgárai elfordították a fejüket, amikor a saját fajuk képviselői a küszöbükön éheztek. Nem volt egyenlőség a bolygó gazdag forrásainak elosztásában. És ami még aljasabb, az utódaik – a következő generáció, amit az én népem szinte istenített a bennük rejlő ígéret miatt –, túl gyakran estek áldozatul alávaló gaztetteknek. És nemcsak az idegenek, hanem a saját gondviselőik keze által is, akikre rábízták őket. Még magának a bolygónak a hatalmas gömbjét is veszélybe sodorták gondatlan és kapzsi magatartásuk folytán. Látván, mi volt és mi van most, senki nem tagadhatta volna, hogy hála nekünk, a Föld egy jobb helylé vált.

Legyilkoltok egy egész fajt, majd a hátukra ültök.

Ökölbe szorult a kezem.

A szemétre hajíthatattalak volna – emlékeztettem.

Csak rajta. Tedd hivatalossá a kivégzésemet.

Én blöfföltem, de Melanie is.

Ó, természetesen *tényleg* azt hitte, hogy meg akar halni. Elvégre levetette magát a liftaknába is. De az egy pánikkal és kudarcral átítatott pillanat volt. Egy kényelmes fotelból végiggondolva már egészen más dolog. Éreztem, ahogy az adrenalin – amit az ő félelme keltett életre – végigárad a végtagjaimon, miközben azon töprengek, ne menjek-e át egy alkalmazkodóbb testbe.

Jó volna megint egyedül lenni. A magaménak tudni az elmémet. Ez a világ nagyon kellemes a maga sajátságos módján, és csodálatos volna, ha képes lennék

egy haragos, kitelepített exentitás zavaró jelenléte nélkül élvezni, akinek egyébként több esze is lehetne, mint hogy itt őgyeleg, ahol nem látják szívesen.

Melanie vergődött, képletesen szólva, a fejem zugaiban, amíg megpróbáltam racionálisan fontolóra venni a dolgot. Talán fel kellene adnom...

Már csak a szavaktól is összerándult a belsőm. Én, a Vándor, adjam fel? Vonuljak vissza? Ismerjem be, hogy vesztettem, és próbálkozzak inkább egy gyenge, gerinctelen gazdatesttel, amelyik nem okoz problémát számomra?

Megráztam a fejem. Erre gondolni sem bírtam.

És... ez az *én* testem. Hozzászóktam. Tetszett, ahogy az izmai mozogtak a csontok felett, az ízületek hajlékonysága, az inak húzása. Ismertem a tükörképemet. A napbarnított bőrt, az arcom magas, kiugró pofacsontjait, a mahagónibarna haj rövid selyemsapkáját, a szemem iszapos, zöldesbarna mogyorószínűt – mindez én voltam.

Akarom magam. Nem hagyom, hogy lerombolják, ami az enyém.

6. Kullancs

A fény végre kezdett halványodni az ablakokon kívül. A nyári nap végtelenül hosszan elidőzött, mintha nem akart volna véget érni és szabadon engedni engem. A sós szellő még mindig meleg volt.

Szipogtam, és újabb gombócba gyúrtem a nedves zsebkendőt. – Kathy, biztos van más dolgod is. Curt már valószínűleg aggódik, merre jársz.

– Meg fogja érteni.

– Nem maradhatok itt örökre. És nem kerültünk közelebb a válaszhoz, mint eddig.

– A tüneti kezelés nem az én szakterületem. Maga elutasítja az új gazdatest gondolatát...

– Igen.

– Úgyhogy a megoldás valószínűleg némi időbe telik majd.

A fogamat csikorgattam a frusztrációtól.

– De ez az idő gyorsabban és simábban eltelik, ha elfogad egy kis segítséget.

– Igyekszem majd jobban betartani a találkozóinkat, ígérem.

– Nem pont erre gondoltam, bár remélem, így lesz.

– Úgy érti, mástól is el kellene fogadnom... segítséget? – görcsbe rándultam a gondolatra, hogy egy idegennek is el kellene ismételnem ezt a gyötrelmes valómást. – Meg vagyok győződve arról, hogy maga cseppet sem alkalmatlanabb a többi Gondviselőnél – sőt.

– Nem egy másik Gondviselőre gondoltam. – Kathy kinyújtózkodott a székében, majd kihúzta magát. – Hány *barátja* van, Vándor?

– A munkatársaimra gondol? Minden nap találkozom a többi tanárral. Sok olyan diák is van, akivel elbeszélgetek a folyosón...

– És az iskolán kívül?

Értetlenül pillantottam rá.

– Az emberi gazdatesteknek szükségük van kapcsolatokra. Maga nem magányhoz van szokva, drágám. Egy egész bolygóval osztotta meg korábban a gondolatait...

– De nem találkoztunk túl gyakran. – A próbálkozásom, hogy elvicceljem a dolgot, nem aratott nagy sikert.

Kathy halványan elmosolyodott, majd folytatta. – Olyan keményen küzd a problémájával, hogy csak erre tud koncentrálni. Talán az egyik válasz az lenne, hogy ne összpontosítson ilyen erősen. Azt mesélte, Melanie unatkozni szokott, miatt dolgozik..., hogy akkor csendesebb. Talán ha sikerülne szorosabb kapcsolatokat kiépíteni a korosztályában, az is untatná.

Elgondolkozva összecsucörítettem a szám. Melanie, akit kimerített a hosszas, a megnyugtatómra tett kísérlet, valóban nem tűnt túl lelkesnek a gondolattól.

Kathy bólintott. – Inkább az életével foglalkozzon, mint velem.

– Ez jó ötlet.

– És akkor ott vannak a fizikai vágyak is, amiket ezek a testek táplálnak. Soha nem láttam vagy hallottam, hogy akadna párjuk e tekintetben. Az egyik legnehezebb dolog, amit az első hullámnak le kellett küzdenie, a párzási ösztön volt. Higgyen nekem, az embereknek feltűnt, ha nem tettük. – Fintorgott, és az égnek fordította tekintetét valami emlék hatására. Amikor nem úgy reagáltam, mint arra számított, sóhajtott, és türelmetlen mozdulattal keresztbe fonta a karját. – Ó, ne csinálja már, Vándor. Észre kellett, hogy vegye.

– Hát, persze – motyogtam. Melanie nyugtalanul forgolódott. – Természetesen. Meséltem magának az álmairól...

– Nem, nem csak az emlékekre gondoltam. Nem találkozott senki olyannal, akire a teste itt és most reagál – szigorúan biokémiai szempontból?

Alaposan elgondolkoztam a kérdésen. – Nem hinném. Legalábbis nem vettem észre.

– Higgye el nekem – felelte Kathy szárazon –, észrevenné. – Megrázta a fejét. – Talán ki kéne nyitnia a szemét, és keresnie valakit erre a célra. Elképzelhető, hogy nagyon is jól tenne magának.

A testem görcsbe rándult a gondolatra. Érzékelttem Melanie undorát, amit a sajátom tükrözött vissza.

Kathy olvasott az arkifejezésemben. – Ne hagyja, hogy Melanie irányítsa, miként viselkedik a saját fajtájával, Vándor. Ne hagyja, hogy ő vegye át az uralmat.

Megremegett az orrcimpám. Vártam egy percet, mielőtt válaszoltam volna, megpróbáltam visszafojtani a dühöt, amihez azóta sem sikerült hozzászoknom.

– Nem ő irányít.

Kathy felvonta az egyik szemöldökét.

Fojtogatott a mérég. – Maga sem keresgélt túl messze a jelenlegi partnerétől. Ezt a döntést is valaki más hozta meg?

Kathy figyelmen kívül hagyta a haragom, és mélyen elgondolkozott a kérdésen.

– Talán – válaszolta végül. – Nem könnyű megmondani. De értem, mire gondol.

Kihúzott egy szálat a szoknyája szegélyéből, majd, mintha tudatosult volna benne, hogy csak a pillantásomat próbálja elkerülni, eltökélten összefonta a kezét, és kihúzta a vállát. – Ki tudja, hogy mennyit kapunk bármelyik gazdatesttől egy adott bolygón? Mint már utaltam rá, szerintem maga számára az idő jelenti a megoldást. Melanie vagy apátiába süllyed és elnémul idővel, amivel lehetővé teszi, hogy maga választhasson valakit Jareden kívül is, vagy... szóval,

a Hajtók nagyon ügyesek. Már keresik őt, és talán magának eszébe fog jutni valami, amivel segíthet.

Nem moccantam, mialatt felfogtam, mire gondol. Úgy tűnt, Kathy nem veszi észre, hogy ültő helyemben megdermedtem.

– Talán megtalálják Melanie szerelmét, és akkor maguk ketten együtt lehetnek. Ha ő is olyan hevesen érez, mint Melanie, az új lélek valószínűleg jó szívvel fogadja.

– Nem! – Nem voltam biztos abban, tulajdonképpen melyikünk kiáltott. *Elképzelhető*, hogy én voltam. Mi több, elárasztott a rettegés is.

Reszketve felálltam. A sírás, ami oly könnyen kitört belőlem, most az egyszer nem fojtogatott, miközben a kezem remegve ökölbe szorult.

– Vándor?

Megfordultam, és az ajtó felé rohantam, miközben próbáltam leküzdeni a szavakat, amelyek nem jöhettek ki a számon. Szavakat, melyek nem lehettek az én szavaim. Szavakat, amiknek semmi értelme nem volt, hacsak nem az ő szavai voltak, de úgy *éreztem*, mintha az enyémekek lennének. Nem lehettek az én szavaim. Nem mondhatom ki őket.

Az azt jelentené, hogy megölik őt! Hogy megszűnik létezni! Nekem nem kell más. Én Jaredet akarom, nem pedig egy idegent az ő testében! A teste semmit nem ér nélküle.

Miközben kiszaladtam az útra, hallottam, hogy Kathy a nevemet kiáltja mögöttem.

Nem laktam messze a Gondviselő irodájától, de a sötét utca megkavart. Két-saroknyira jutottam, amikor észrevettem, hogy rossz irányba futok.

Az emberek megbámultak. Nem voltam edzéshez öltözve, és nem is kocogtam, hanem menekültem. De senki nem zaklatott; udvariasan elfordították a tekintetüket. Valószínűleg úgy gondolták, még új vagyok ebben a gazedatstben. És úgy viselkedek, mint egy gyerek.

Sétatempóra lassítottam, és észak felé fordultam, hogy tehessek egy kört anélkül, hogy ismét el kelljen mennem Kathy irodája előtt.

Alig sétáltam lassabban, mint ahogy futottam. Hallottam, hogy túl gyorsan csapódik a lábam a járdához, mintha egy táncdal ritmusához próbálna igazodni. *Kipp-kopp, kipp-kopp* a betonon. Nem, nem olyan volt, mint a dobszó, annál dühösebb. Mint valami erőszakos cselekmény. *Kipp-kopp, kipp-kopp*. Valaki, amint másvalakit ütlegel. Borzongva kiűztem magamból a szörnyű képet.

Megláttam a bejárati ajtóim feletti lámpát. Nem telt sok időbe, hogy megtegyem az utat idáig. De nem keltem át az úttesten.

Rosszul voltam. Felrémllett a hányás emléke, bár nekem soha nem volt benne részem. Hideg nyirkosság harmatozta a homlokom, a tompa hang a fülemben csengett. Biztosra vettem, hogy mindjárt első kézből is megismerkedhetek az élménnyel.

Füves padka szegélyezte a járdát. Az egyik utcai lámpát gondosan lenyírt

sövény vette körül. Nem volt időm arra, hogy jobb helyet keressek. Odabotorkáltam a fénybe, és belekapaszkodtam az oszlopba. Szédültem a rosszulléttől.

Igen, most már biztos, hogy hányni fogok.

– Vándor, maga az? Rosszul van?

Lehetetlennek találtam, hogy odafigyeljek a homályosan ismerős hangra. De ettől csak még rosszabb lett minden, a tudattól, hogy valaki végignézi, amint a bokor fölé hajolok és kiadom magamból az ebédemet.

– Ki a Gondviselője? – kérdezte a hang. Olyan távolinak tűnt a fülem zúgásán keresztül. Egy kéz ért a hátamhoz. – Szüksége van mentőre?

Kettőt köhögtem, és megráztam a fejem. Biztosan éreztem, hogy ennyi volt; a gyomrom teljesen kiürült.

– Nem vagyok beteg – válaszoltam, miközben a lámpaoszlopba kapaszkodva felhúztam magam. Felnéztem, hogy vajon ki volt tanúja életem e kevésbé magasztos pillanatainak.

A chicagói Hajtó telefonját a kezében tartva próbálta eldönteni, kit hívjon fel. Megnéztem magamnak, majd visszahajoltam a levelek fölé. Üres gyomor ide vagy oda, ő volt az utolsó személy, akinek a látványát ebben a pillanatban el tudtam viselni.

De az eredménytelen öklendezés közben rájöttem, mi szél fújhatta errefelé.

Ó, ne! Ó, ne, ne, ne, ne, ne, ne!

– Miért? – Kapkodtam levegő után, a pániktól és a rosszulléttől erőltlen hangon. – Miért van itt? Mi történt? – A Gondviselő rendkívül nyugtalanító szavai doboltak a fejemben.

Két másodpercen keresztül bámultam a kezeket, amelyek a Hajtó fekete kosztümjének gallérját markolászták, mielőtt rájöttem volna, hogy az én kezeim azok.

– Hagyja abba! – szólított fel felháborodott arckifejezéssel. A hangja olyan volt, mintha rázkódna.

Én ráztam.

A tenyerem kinyílt, és az arcomon landolt. – Bocsásson meg! – ziháltam. – Ne haragudjon. Nem tudom, mi ütött belém.

A Hajtó komor pillantást vetett rám, és lesimította a ruháját. – Maga nincs jól, és feltételezem, meg is ijesztettem.

– Nem számítottam magára – suttogtam. – Miért van itt?

– Hadd vigyem el egy Gyógyító létesítménybe, mielőtt ezt megbeszelnénk. Ha influenzás, akkor ki kellene kezeltetnie magát. Semmi értelme, hogy hagyja lepusztítani a testét.

– Nem vagyok influenzás. Nem vagyok beteg.

– Romlott ételt evett? Be kell jelentenie, hol jutott hozzá.

Nagyon idegesítőnek találtam a kotnyeleségét. – Romlott ételt sem ettem.

Egészséges vagyok.

– Miért nem hagyja, hogy megnézze egy orvos? Egy gyors vizsgálat – nem szabad elhanyagolnia a gazdatestét. Az felelőtlenség lenne. Különösen, hogy a beteggondozás ilyen egyszerű és hatékony.

Vettem egy mély levegőt, és ellenálltam a késztetésnek, hogy megint megrázzam. Egy egész fejjel alacsonyabb volt nálam. Ezt a harcot biztosan megnyerném.

Harcot? Elfordultam tőle, és sietve hazafelé indultam. Veszélyesen emocionálissá váltam. Le kell nyugodnom, mielőtt olyat tennék, amire nincs mentség.

– Vándor! Várjon! A Gyógyító...

– Nincs szükségem Gyógyítóra – válaszoltam anélkül, hogy megfordultam volna. – Ez csak egy... érzelmi roham volt. Már jól vagyok.

A Hajtó nem felelt. Kíváncsi voltam, mire következtetett a válaszomból. Hallottam a cipőjét – magas sarkúját – a nyomomban kopogni, úgyhogy nyitva hagytam az ajtót, biztosra véve, hogy követni fog. Odamentem a konyhai csaphoz, és vizet engedtem egy pohárba. A Hajtó némán várt, amíg kiöblítettem a számat és köptem. Mikor kész voltam, a pultra támaszkodtam, és a mosogatóba meredtem.

A Hajtó hamar elunta magát.

– Szóval, Vándor... egyáltalán, még mindig így hívja magát? Nem szeretnék udvariatlanságot elkövetni a megszólítással.

Nem néztem rá. – Még mindig Vándornak hívnak.

– Érdekes. Nekem olyan típusnak tűnt, aki maga választja meg a nevét.

– *Én* választottam. A Vándort választottam. Úgy vélem, kiérdemeltem.

Már rég nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az a kis szócsata, amit ébredés közben hallgattam végig a Gyógyító létesítményben, a Hajtó hibájából alakult ki. A Hajtó volt a legharciasabb lélek, akivel kilenc életem során találkoztam. Az első Gyógyítóm, Mély Vizeken Átkelő nyugodt, kedves és bölcs, még egy lélekhez képest is. De még ő sem tudta visszafogni magát a Hajtóval szemben. Ettől kevésbé éreztem rosszul magam a saját reakcióm miatt.

Megfordultam, hogy a szemébe nézzek. A kis kanapémon ült, kényelmesen elhelyezkedve, mintha hosszú vendégeskedésre készülne. Önleégült arcot vágott, kidülledő szemei rosszmájúan csillogtak. Elfojtottam a vágyat, hogy mérgesen nézzek rá.

– Miért van itt? – kérdeztem meg ismét. Hangom monoton volt. Visszafogott. Nem fogom megint elveszíteni a fejem ennek a nőnek a jelenlétében.

– Jó ideje nem hallottam maga felől, úgyhogy arra gondoltam, meglátogatom. Még mindig nem jutottunk előbbre a maga ügyében.

A kezem megszorította a pult peremét a hátam mögött, de a vad örömet sikerült kizárnom a hangomból.

– Ez egy kicsit... túlzásnak tűnik. Egyébként is, tegnap éjjel küldtem magának egy üzenetet.

A szemöldökei megint egymásba szaladtak, ahogy szoktak, amitől egyszerre tűnt dühösnek és bosszúsának, mintha a másik lenne felelős a dühéért, nem pedig ő maga. Elővette a tenyérní számítógépét, és megbökdöste a képernyőjét.

– Ó – szólalt meg merev hangon. – Ma még nem néztem meg a leveleimet.

Csendben vizsgálta végig, amit írtam.

– Kora hajnalban küldtem el – feleltem. A szavak csak úgy ömlöttek ki a számon, simán gördültek az ajkaim közül. – Félig aludtam még. Nem tudom, hogy amit írtam, abból mennyi emlék és mennyi álom, vagy automatikus írás.

Belementem a játékba, miközben a szavak – Melanie szavai – könnyedén csusszantak ki a számon; még egy kis vidám nevetéssel is kiegészítettem a végén, magamtól. Ez nem volt becsületes dolog részemről. Szégyellhettem volna magam. De nem voltam hajlandó a Hajtó tudtára adni, hogy gyengébb vagyok, mint a gazdatestem.

Most az egyszer Melanie-t nem töltötte el önelégültséggel, hogy legyőzött. Túl megkönnyebbült, túl hálás volt azért, hogy én, a saját kicsinyes okaim miatt, nem árultam el őt.

– Érdekes – morogta a Hajtó. – Egy újabb szökevény. – Megcsóválta a fejét. – A béke csak nem akar eljönni. Nem úgy tűnt, mintha felzaklatná a törékeny békeesség gondolata – sokkal inkább olyan volt, mintha ez kedvére való lenne.

Erősen beharaptam az ajkam. Melanie annyira szerette volna még egyszer letagadni a dolgot, kijelenteni, hogy a fiú csak egy álomkép volt. *Ne legyél ostoba*, mondtam neki. *Ez túl nyilvánvaló hazugság lenne*. Sokat elárult a Hajtó visszataszító személyiségéről, hogy ellenében szövetséggé kovácsolódtunk Melanie-val.

Gyűlölöm, sziszegte Melanie a fejemben.

Tudom, tudom. Azt kívántam, bár letagadhatnám, hogy én is... hasonlóan érzek. A gyűlölet megbocsáthatatlan érzelem. De a Hajtót... nagyon nehéz lett volna kedvelni. Lehetetlen.

A Hajtó félbeszakította a belső párbeszédemet. – Szóval, ezen az új megvizsgálendő helyszínen kívül nem tud további segítséggel szolgálni a térképet illetően?

Éreztem, hogy reagál a testem a kritikus hangvételre. – Soha nem állítottam, hogy azok egy térkép vonalai lennének. Ez a maga feltételezése. És nem, semmi újjal nem tudok szolgálni.

A Hajtó hármat cöcögött a nyelvével gyorsan egymás után. – De maga mondta, hogy azok útjelzések.

– Szerintem azok. De erről nincs további információm.

– Miért nincs? Még nem vette át az uralmat az embere felett? – Hangosan felnevetett. Rajtam nevetett.

Hátat fordítottam neki, és arra összpontosítottam, hogy megnyugodjak. Megpróbáltam úgy tenni, mintha ott sem lenne. Mintha egyedül ácsorognék a szerényen berendezett konyhámban, az ablakon át bámulva az éjszakai égbolt kis foltját, és azt a három csillagot, ami onnan látszott.

Olyan egyedül, ahogy csak lehet.

Miközben az apró fénypontokra meredtem a feketeségben, a vonalak, amelyeket újból és újból magam előtt láttam – az álmaimban és a részleges emlékeimben, amelyek furcsa, összefüggéstelen pillanatokban merültek fel –, végigvilámlottak az agyamon.

Az első: egy lassú, elnagyolt görbe, majd egy éles kanyar észak felé, újabb éles kanyar vissza a másik irányba, ami egy hosszabb rész alatt visszatekeredik északra, majd egy éles ereszkedés dél felé, ami hirtelen egy újabb sekély görbévé lapul.

A második: egy szaggatott cikcakk, négy hegyes szög, az ötödik furcsán tompa, mintha el lenne törve...

A harmadik: egy sima hullám, amit egy váratlan sarkantyú szakít meg, vékony, hosszú ujjként kinyúlva északra, majd vissza.

Értelmezhetetlen, első pillantásra értelmetlen. De tudtam, hogy Melanie számára nagy jelentőséggel bír. Ezzel a kezdet kezdetétől tisztában voltam. Hogy a vonalak vezetnek valahova.

És ebben a pillanatban, miközben a Hajtó nevetésének visszhangja még mindig ott lógott a levegőben, hirtelen rájöttem, miért olyan fontos ez.

A vonalak természetesen Jaredhez vezetnek vissza. Kettejüköz, Jaredhez és Jamie-hez. Hova máshova? Milyen más helynek lenne bármilyen jelentősége Melanie számára? Csak most jöttem rá, hogy nem is *vissza*, mert egyikük sem követte még ezeket a vonalakat. A vonalakat, amelyek éppen olyan titokzatosak voltak számára, mint számomra, míg csak...

A fal elkésett. Melanie nem koncentrált eléggé, sokkal jobban figyelt a Hajtóra, mint én. Csapkodni kezdett a fejemben egy neszre, ami a hátam mögött jött, és én csak ekkor vettem észre, hogy a Hajtó közeledik.

A Hajtó sóhajtott. – Többet vártam magától. Olyan ígéretesek voltak az eddigi eredményei.

– Kár, hogy maga nem ért rá elvállalni a feladatot. Biztosra veszem, hogy magának gyerekjáték lenne elbánni egy ellenálló gazdatesttel. – Nem fordultam meg, hogy ránézzek. A hangom kiegyensúlyozott maradt.

A Hajtó szipáskolt. – A megszállás első hulláma elég kihívás volt ellenálló gazdatestek nélkül is.

– Tudom. Magam is részt vettem pár megszállásban.

A Hajtó horkantott. – Talán a Hínárokat olyan nehéz volt megzabolázni? Elszökdöstek?

Ügyeltem, hogy a hangom nyugodt maradjon. – A Déli-sarkon nem volt semmi gond. Az Északon természetesen már nem ez volt a helyzet. Az csúnyán

félresikerült. Az egész erdőt elvesztettük. – Szavaim mögött visszhangzott azoknak az időknek a bánata. Több ezer érző lény, amint inkább örökre lehunyja a szemét, mint hogy elfogadjon minket. Elfordították leveleiket a naptól, és éhezni kezdtek...

Jól tették, suttogta Melanie. A gondolatban nem volt rosszmájúság, csak elismerés, ahogy tisztelgett az emlékeimben élő tragédia előtt.

Olyan értelmetlen pazarlás volt. Hagytam, hogy a tudat fájdalma, a haldokló gondolatok érzése, ami erdő nővérünk szenvedése során kínozott bennünket, ömöljön végig az elmémen.

Így is, úgy is halál várt volna rájuk.

A Hajtó is megszólalt, én pedig megpróbáltam csak az egyik hangra figyelni.

– Igen. – A hangja hirtelen kelletlenül vált. – Az ügyetlenül lett végrehajtva.

– Az ember soha nem lehet elég óvatos, amikor hatalmat ad mások kezébe.

Egyesek nem olyan gondosak, mint lenniük kellene.

Nem válaszolt, és hallottam, hogy hátrál pár lépést. Mindenki tudta, hogy a tömeges öngyilkosságot a Hajtók gondatlansága okozta, akik, csak mert a Hínárok nem tudtak *elszaladni*, alábecsülték a képességeiket a *szökésre*. Vigyázatlanul törtek előre, és belekezdték az első letelepítésbe, még mielőtt elegen lettünk volna ott a teljes benépesítéshez. Mire rájöttek, mire képesek a Hínárok, már túl késő volt. A hibernált lelkek következő szállítmánya túl messzire járt, és mielőtt még megérkeztek volna, elveszítettük az északi erdőt.

Most már a Hajtó felé fordultam, kíváncsian arra, milyen hatást gyakoroltak rá a szavaim. Szenvtelen volt, a fal fehér ürességét bámulta a szoba túlsó végében.

– Sajnálom, hogy nem tudok többet segíteni. – Határozottan ejtettem ki a szavakat, azon igyekezve, hogy kicsendüljön belőlük a találkozás lezárásának igénye. Készen álltam arra, hogy megint egyedül legyek a házamban. *Kettesben*, javított ki Melanie önelégülten. Sóhajtottam. Annyira el volt telve magától ebben a pillanatban. – Igazán nem kellett volna ilyen hosszú úttal fárasztania magát.

– Ez a dolgom – vontam meg vállát a Hajtó. – Maga az egyetlen feladatom pillanatnyilag. Amíg meg nem találom a többi szökevényt, akár rá is ragadhatok magára, és reménykedhetek, hogy szerencsém lesz.